

Tineretul lumii

3

1962

CEL DE-AL VII-LEA CONGRES AL U.I.S.

În a doua jumătate a lunii august a.c., organizații studențești de pe toate continentele își vor da întâlnire la Leningrad pentru a lua parte, între 18 și 27 august, la cel de-al VII-lea Congres al Uniunii Internaționale a Studenților.

Congresul va dezbate raportul Comitetului Executiv al U.I.S. cu privire la experiența și dezvoltarea mișcării studențești internaționale în perioada ce a trecut de la al VI-lea Congres al U.I.S. (octombrie 1960) și la îndeplinirea rezoluțiilor acestui congres.

În cadrul comisiilor congresului se vor discuta sarcinile organizațiilor studențești privind asigurarea participării studenților la lupta pentru pace, dezarmare generală și totală, pentru coexistență panică, împotriva colonialismului și imperialismului, pentru independență națională, pentru cooperare și unitate în mișcarea internațională studențească.

Congresul va alege, de asemenea, cu acest prilej noile organe conducătoare: Comitetul Executiv și Secretariatul Uniunii Internaționale a Studenților.

Tineretul lumii

Revistă internațională a tineretului editată de F.M.T.D., apare lunar în limbile spaniolă, maghiară, polonă, română și rusă și o dată la două luni în limbile germană, engleză, franceză și suedeză.

COMITETUL DE REDACȚIE:

Director: Weissbach Rolf (R.D.G.), Redactor-șef: Shun Nishizawa (Japonia), Redactori: Bayardo Louis (Venezuela), Gouillou André (Franța), Jala Tom (Canada), M'diongue Boubakar (Senegal), Pillai Govinda (India), Schumann Martin (R. D. G.), Tarasov Feodor (U.R.S.S.), Yttergren Karin (Suedia).

ADRESE

Redacția centrală: Banczur-utca 34, Budapesta VI, R. P. Ungară
Redacția editiei în limba română: Piața Școlii nr. 1, București

SUMAR

	Pag.
— Primăvară — coperta I	1
— Pregătiri pentru festival	2
— Constituirea Comitetului național de pregătire pentru cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților	4
— Personalități din lumea întreagă sprijină cea de-a VIII-a Întâlnire a tineretului	6
— Întâlnire cu studenții francezi	8
— Atenție, otrăv!	10
— Vinătoarea de vrăjitoare în S.U.A.	11
— Spioni în haine pacifiste	12
— Din presa tineretului	13
— Atomul în slujba păcii și a progresului.....	14
— Printre colectivitățile din Lenauheim	16
— Forța dragostei de libertate	20
— Sfirșit de săptămână într-un complex social studențesc	21
— Cartea — prietena noastră	22
— „Partidul te însărcinează, Ivan Gherasimovici“ ..	24
— Pe ecran	25
— Tineretul Teatrului de stat „Valea Jiului“	26
— Sport	28
— Jocuri distractive	28
— Trasee turistice — publicitate	Coperta a III-a
— Un artist progresist al timpurilor noastre ..	Coperta a IV-a

Tempo de mars Vioi

Bri - găzi ve-nim Sub cer se-
dăm și noi Po-doa-be

- nin Ni-e su - fle-tul de soa-re și de
noi Sclî - pînd ca stea-ua u - nor munci-

cîm - fec plin A -
- tori e - roi Să

- cest pă - mînt mîn - dru si bo -
far - me-ce o - chii tu - tu -

gat ni-e dat Și vrem să-i -ror, dăm zor sf
apăsat sf

Nu-i un - gher Ce-as-cun-de fier Să

nu-l cer-ce-tăm en-tu - ziaști

Ur - gi - sit fier ru - gi - nit Prin

foc în o - țel să re - naști.

PODOABE PĂMÎNTULUI NOSTRU

Versuri: ȘTEFAN IUREȘ

Muzica: MAURICIU VESCAN

I

Nu-i ungher
Ce-ascunde fier
Să nu-l cercetăm entuziaști;
Urgisit,
Fier ruginit,
Prin foc în oțel să renaști.

REFREN...

II

Prin păduri
S-aud securi,
Dar munții tot falnici rămîn.
Azi sădăm
Puieți mulțimi
Și-n veac fi-va codru bătrîn,

REFREN...

III

Cot la cot,
Clădi-vom tot,
În lanț cărămizile trec.
Și cînd ceri
Trei brigadieri,
Venim tineretul întreg.

REFREN :

Brigăzi venim
Sub cer senin,
Ni-e sufletul de soare și de cîntec plin,
Acest pămînt mîndru și bogat
Ni-e dat
Și vrem
Să-i dăm și noi
Podoabe noi,
Sclîpînd ca steaua unor muncitori-eroi,
Să farmece ochii tuturor,
Dăm zor!

REGĂTIRI PENTRU FESTIVAL

Este deja binecunoscută printre tinerii din lumea întreagă tradiția organizării festivalurilor mondiale ale tineretului și studenților. Aceste manifestări ale tinereții aduc o contribuție importantă la cauza păcii și colaborării internaționale. Cu ocazia festivalurilor mondiale, solii tinerilor de pe toate continentele — băieți și fete de diferite convingeri politice, filozofice și religioase — au posibilitatea să se cunoască, să-și exprime dorința de pace, năzuința de a contribui la lupta pentru triumful ideilor coexistenței pașnice.

Până la cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților au mai rămas doar câteva luni. Pregătirile pentru participarea la festival se desfășoară intens, atât pe plan internațional, cât și în țara care va găzdui festivalul.

Aceasta este Finlanda — o țară care duce o politică de neutralitate. De curând, am avut ocazia să vizitez Finlanda, Helsinki — capitala țării, oraș a cărui istorie începe în 1550, cât și alte orașe în care se vor desfășura diferite activități din cadrul programului festivalului.

Cu aceeași ocazie am văzut și pregătirile intense pentru festival care au loc în întreaga țară. Mase largi ale tineretului finlandez și-au exprimat satisfacția că în țara lor se vor întâlni în vara acestui an solii tinereții generații pentru a-și exprima dorința lor de pace și prietenie. Reprezentanți de seamă ai opiniei publice din Finlanda, personalități politice, oameni de știință și cultură și-au exprimat acordul cu organizarea festivalului la Helsinki, considerându-l ca o contribuție de seamă la întărirea legăturilor de prietenie dintre tinerii din diferite țări ale lumii.

Tineretul țării gazdă se pregătește intens pentru a lua parte la manifestările festivalului și, în același timp, pentru a-i primi după cunoscuta ospitalitate finlandeză pe toți aceia care vor veni în patria lor din diferite țări ale lumii. Comitetul național de pregătire, care cuprinde numeroși reprezentanți ai vieții publice și ai mișcării de tineret, precum și ai diferitelor organizații culturale, sportive, sindicale îndrumă toate activitățile legate de festival.

Comitete de pregătire au fost constituite în numeroase regiuni ale Finlandei. La activitatea lor participă tineri de diferite convingeri politice, filozofice și religioase, care au reușit să se convingă de faptul că viitorul festival va fi un minunat prilej de întâlnire, de cunoaștere reciprocă și de discuție asupra problemelor care preocupă pe tinerii din lumea întreagă.

Prietenii finlandezi care lucrează fie în Comitetul național fie în cadrul Comitetului internațional sînt optimiști în ceea ce privește

succesul pregătirilor și al organizării festivalului. După ce ai cunoscut munca lor fără îndoială că le împărtășești acest optimism.

Comitetul internațional de pregătire și-a instalat sediul în două clădiri aflate pe două străzi din centrul orașului Helsinki — Bullervardi și Lönnrotinkatu. Aici tinerii finlandezi, reprezentînd diferite organizații, muncesc pentru reușita apropiatei sărbători a tinereții lumii, împreună cu reprezentanți ai numeroaselor organizații de tineret și studenți din multe țări. Printre ei se află reprezentanți ai organizației de tineret din Ghana „Tinerii pionieri”, ai Federației universitare din Argentina, ai Uniunii naționale a studenților din Brazilia, ai Comitetului organizațiilor de tineret din Uniunea Sovietică, ai U.I.S., F.M.T.D. cit și ai Comitetelor naționale ale festivalului din R.S. Cehoslovacă, Canada, Japonia, Franța, Indonezia, Suedia etc.

Pregătirile pentru festival au început în peste 90 de țări de pe toate continentele și acest număr crește mereu. Știrile care au sosit la Comitetul internațional de pregătire din numeroase țări vorbesc despre puternicul ecou pe care îl stîrnește în rîndurile tineretului și studenților organizarea viitorului festival. Numeroase comitete naționale și organisme de pregătire au fost de pe acum constituite în zeci de țări ale lumii. Deosebit de avansate sînt pregătirile în Australia, Liban, Cuba, Japonia, Ghana, Uniunea Sovietică, Brazilia, R.P. Polonă, Franța etc. În S.U.A. există un viu interes pentru festival în rîndurile unui număr important de organizații de tineret și studenți.

La Helsinki, Comitetul internațional de pregătire desfășoară o intensă activitate în vederea stabilirii programului festivalului și pentru asigurarea condițiilor tehnice-materiale necesare bunei desfășurări a activităților din cadrul acestuia. Se prevede participarea a 15 000 de tineri din toate țările lumii. Festivalul se va desfășura între 28 iulie și 5 august. În afara orașului Helsinki, manifestări din cadrul programului festivalului se vor desfășura și în alte orașe finlandeze ca: Turku, Tampere, Lahti, Hemeenlinna, Kotka, Hyvinkaa etc. Programul cuprinde manifestări generale, activități cultural-artistice ca spre exemplu: spectacole culturale naționale, internaționale, concursuri artistice pentru soliști vocali, instrumentiști, balet, dansuri populare etc.

În program se prevăd, de asemenea, dezbateri asupra problemelor care preocupă tînăra generație, reflectate prin seminarii pe teme

(Continuare în pag. 2)

PREGĂTIRI PENTRU FESTIVAL

(Urmare din pag. 1)

ca: „Tineretul, coexistența pașnică, dezarmarea și viitorul omenirii”, „Tineretul, colonialismul, independența națională”, „Tineretul muncitor”, „Tineretul sătesc”.

Un loc important în program îl vor ocupa întâlnirile pe interese cum ar fi: tineri deputați, tinere fete, conducători ai organizațiilor de copii, filatelisti, radioamatori, fotografi, scriitori, poeți, pictori etc.

Se vor organiza expoziții (fotografii, lucrări de artă ale copiilor, realizările cosmonauticii), cluburi, în cadrul cărora delegații la festival se pot întâlni și discuta problemele de interes comun.

Se prevede, de asemenea, organizarea de competiții sportive internaționale la diferite discipline sportive.

Studentii participanți la festival vor avea un program specific preocupărilor lor.

Intr-un cuvânt, deci, programul va cuprinde manifestări corespunzătoare preocupărilor tuturor categoriilor de tineri prezente la festival. În fiecare zi va fi organizată o manifestare centrală. Astfel, una din zile va fi închinată cunoașterii Finlandei, alta — solidarității cu tinerii din țările coloniale, diferite zile vor fi consacrate tineretului muncitor, tinereții, frumuseții și sportului, progresului, științei și viitorului, păcii și prieteniei între popoare.

Participarea delegației tineretului din R.P.R. la festival este așteptată cu mult interes în Finlanda. Sînt mulți tineri și adulți care au vizitat țara noastră și care abia așteaptă să vadă din nou bogăția folclorului românesc. Există, de asemenea, mult interes pentru felul în care muncește și trăiește tineretul român. Toate acestea cer o cât mai bună pregătire a delegației care va participa la festival.

În cinstea festivalului, în țara noastră se vor desfășura numeroase concursuri cultural-artistice și sportive, se vor organiza manifestări cu caracter educativ etc. La festival, delegația noastră va prezenta o serie de manifestări prevăzute în program. Tineretul Republicii Populare Romîne își va aduce partea sa de contribuție la succesul celui de-al VIII-lea Festival, așa cum a făcut-o și la festivalurile anterioare.

La această minunată sărbătoare a tineretului lumii, solii tinerei generații din patria noastră vor face cunoscute tuturor participanților condițiile minunate de viață și muncă asigurate de către partid și guvern, dorința fermă de pace și prietenie, cât și hotărîrea sa de a nu precupeți nici un efort în lupta pentru pace și un viitor fericit.

F. VASILE

Vedere din Helsinki, orașul festivalului din acest an

ONSTITUIRE

DE-AL VII

La București a avut loc ședința de constituire a Comitetului național de pregătire a tineretului din țara noastră în vederea participării la cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților pentru Pace și Prietenie, care va avea loc la Helsinki între 28 iulie și 5 august 1962.

Deschizînd ședința, tovarășul Octavian Nistor, membru supleant al Biroului C.C. al U.T.M., a prezentat propunerile privind componența comitetului.

În Comitetul național au fost aleși: Grigore Albici, lăcătuș la Combinatul metalurgic Reșița; Costică Alecu, secretar al C.C.S.; Haralambie Alexe, prim-secretar al Comitetului regional al U.T.M. București; Alexandru Anghel, maistru sonder la Schela Urlați, regiunea Ploiești; Costache Antoniu, artist al poporului, rectorul Institutului de artă teatrală și cinematografică; Iolanda Balaș, maestră emerită a sportului; Radu Beligan, artist emerit, directorul Teatrului de comedie din București; acad. Mihai Beniuc, președintele Uniunii scriitorilor din R.P.R.; acad. Geo Bogza; Demostene Botez, vicepreședinte al Uniunii scriitorilor din R.P.R.; Marcel Breslașu, scriitor; Gheorghe Bucelea, șef de brigadă la Șantierul Onești; Dumitru Bughici, compozitor; Alexandru Buican, vicepreședinte al I.R.R.C.S.; Cornel Burtică, secretar al C.C. al U.T.M., președintele U.A.S.R.; Georgeta Buzatu, studentă la Facultatea de filologie din București; Ion Cernea, maestru emerit al sportului; Cosman Cora, șef de brigadă la Șantierul naval Constanța; Constanța Crăciun, adjunct al ministrului Învățămîntului și Culturii; Lidia Croitoru, studentă, anul V, la Universitatea „Babeș-Bolyai” Cluj; Dumitru Diaconescu, președintele Sfatului popular al capitalei; Aurel Duma, președintele U.C.F.S.; Ion Dumitrescu, prim-secretar al Uniunii compozitorilor din R.P.R.; Hareta Enăchescu, studentă, anul IV, la Institutul politehnic din Iași; Arta Florescu, prim-solistă la Teatrul de operă și balet al R.P.R.; Ileana Iliescu, balerină la Teatrul de operă și balet; Ion Jalea, maestru emerit al artei, președintele Uniunii artiștilor plastici din R.P.R.; prof. univ. Manea Mănescu, membru corespondent al Academiei R.P.R.; Gheorghe Matei, prim-secretar al Comitetului regional al U.T.M. Brașov; Constantin Marin, artist emerit, directorul Ansamblului U.T.M.; Nicolae Marincea, forjor la Uzinele „23 August” din București; Maria Munteanu, muncitoare la Fabrica de confecții și tricotaje București; Nicolae Noaghin, strungar la Uzinele de tractoare Brașov; Anghel Paraschiv, membru al Biroului C.C. al U.T.M., redactor-șef al ziarului „Scinteia tineretului”; Ion Pas, președintele Comitetului de radio și televiziune; Vasile Pașca, oțelar la „Industria sirmei”-Cîmpia Turzii; Vasile Pîrșu, șef de brigadă la S.M.T. Mircea Vodă, raionul Medgidia; Nicolae Popescu, prim-secretar al Comitetului orășenesc al U.T.M. București; Titus Popovici, scriitor; Sanda Rangheț, secretara Comitetului național pentru apărarea păcii din R.P.R.; Vladimir Răzvan, elev la Școala medie nr. 1 — București; Maria Rosetti, președinta Comitetului Național al Femeilor; Nicolae Rotaru, turnător la Uzinele „1 Mai”-Ploiești; Alfred Margul Sperber, scriitor; Nicolae Stoian, poet; Szemler Ferencz, secretar al Uniunii scriitorilor din R.P.R.; Gheorghe Trandafir, prim-secretar al Comitetului regional al U.T.M. Dobrogea; Ștefan Tripșa, Erou al Muncii Socialiste, oțelar la Combinatul siderurgic Hunedoara; Virgil Trofin, prim-secretar al C.C. al U.T.M.; Dumitru Tudor, minier fruntaș la mina „Drapelul roșu” din Baia Mare; Elena Ungureanu, filatoare la „Partizanul roșu”-Brașov; Tiberiu Utan, poet; Ion Vidu, brigadier zootehnist la G.A.C. „Octombrie roșu”, comuna Lupșanu, regiunea București.

Ca președinte al Comitetului național a fost ales Demostene Botez, vicepreședinte al Uniunii scriitorilor din R.P. Romînă.

În continuare, tov. Virgil Trofin, prim-secretar al C.C. al U.T.M., a făcut o expunere despre importanța pregătirilor pentru cel de-al VIII-lea Festival de la Helsinki și despre sarcinile ce revin tineretului din R.P. Romînă în vederea pregătirii și participării la această mare întâlnire a tineretului lumii pentru pace și prietenie. În cuvîntul său, tov. Trofin a arătat că pregătirile pentru acest festival au loc în condițiile în care pe arena mondială s-au produs schimbări importante în raportul de forțe în favoarea păcii și socialismului, sistemul mondial socialist

COMITETULUI NAȚIONAL DE PREGĂTIRE PENTRU CEL

EA FESTIVAL MONDIAL AL TINERETULUI ȘI STUDENȚILOR

Tovarășul Virgil Trofin vorbind la ședința de constituire a Comitetului național de pregătire pentru cel de-al VIII-lea Festival

devenind factorul hotărâtor al dezvoltării societății. Opinia publică mondială se pronunță cu intensitate crescândă pentru slăbirea încordării internaționale, pentru reglementarea tuturor problemelor internaționale litigioase pe calea tratativilor.

Tânăra generație, a arătat vorbitorul, este vital interesată în eliminarea primejdiei de război, deoarece un nou război ar sfârși speranțele celor tineri, ar pune în primejdie însăși existența omenirii. Mase importante ale tineretului de pretutindeni se ridică împotriva politicii cercurilor agresive imperialiste.

Cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Helsinki, a continuat tov. V. Trofin, a strâns un larg interes în rândurile tinerilor din lumea întreagă. Sute de organizații de tineret și studenți, sportive, culturale, sindicale, de cele mai diferite convingeri politice, filozofice și religioase, din peste 80 de țări, de pe toate continentele lumii, se pregătesc intens pentru acest eveniment. Zilele pe care le vor petrece la Helsinki reprezentanții tineretului lumii vor fi deosebit de utile, deoarece vor permite lărgirea contactelor între diferite organizații, o mai bună cunoaștere reciprocă, stringerea rândurilor generației tinere în lupta pentru pace.

Tineretul Republicii Populare Române întâmpină Festivalul de la Helsinki sporindu-și contribuția la lupta întregului popor pentru îndeplinirea măreșelor hotărâri ale celui de-al III-lea Congres al P.M.R., pentru desăvârșirea construcției socialiste, dezvoltarea și înflorirea continuă a Republicii noastre scumpe.

Organizațiile U.T.M. din industrie își vor intensifica și mai mult activitatea în vederea antrenării tineretului în întrecerea socialistă pentru îndeplinirea planului de producție pe anul 1962, îmbunătățirea calității produselor, creșterea productivității muncii și reducerea prețului de cost.

În agricultură, organizațiile U.T.M. își vor spori contribuția la mobilizarea tineretului în vederea îndeplinirii sarcinilor trasate de plenara C.C. al P.M.R. din 30 iunie—1 iulie 1961 și a sarcinilor

reieșite din Consfătuirea pe țară a țăranilor colectivști din decembrie 1961.

În cinstea festivalului, o amploare și mai mare vor lua acțiunile de muncă patriotică la diferite lucrări de interes obștească.

Elevii și studenții vor întâmpina festivalul prin intensificarea eforturilor lor în activitatea de pregătire profesională și politică-ideologică, prin noi acțiuni de muncă patriotică.

Tineretul și studenții din R.P. Română, a spus vorbitorul, vor fi reprezentați la Festivalul de la Helsinki cu o delegație de 350 de fruntași în producție, învățătură și muncă obștească, membri ai formațiilor artistice și sportive fruntași. Delegația noastră va duce mesajul tineretului român, participant la marea operă de desăvârșire a construcției socialiste în patria noastră, luptător hotărât pentru pace în lume.

Tov. Virgil Trofin a arătat apoi că, în întâmpinarea festivalului, în întreaga țară se vor desfășura acțiuni menite să popularizeze viața nouă a tineretului patriei noastre, viața și lupta tineretului lumii, politica de pace și colaborare internațională a țării noastre, rolul lagărului socialist în lupta pentru pace și progres social. Se vor organiza treceri în revistă ale formațiilor cultural-artistice și sportive, concursuri de creație muzicală, de fotografii artistice, de lucrări executate de copii, concurs al tinerilor soliști vocali și instrumentiști.

În continuare au luat cuvântul tovarășii Ștefan Tripșa, Nicolae Stoian și Hareta Enăchescu, membri ai Comitetului național de pregătire pentru festival, care au subliniat importanța festivalurilor mondiale ale tineretului și studenților și s-au angajat ca, alături de întregul tineret al patriei noastre, să contribuie activ la popularizarea ideilor nobile de pace și prietenie.

În încheiere, scriitorul Demostene Botez a mulțumit pentru cinstea ce i-a fost acordată prin alegerea sa ca președinte al Comitetului național, exprimându-și convingerea că membrii comitetului vor depune toate eforturile pentru pregătirea cu succes a tineretului patriei noastre în vederea întâmpinării și participării la cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Helsinki.

Personalități din lumea întreagă

SPRIJINĂ CEA DE-A VIII^A ÎNTÎLNIRE A TINEREȚII

Festivalul—mare sărbătoare a păcii

Organizarea festivalurilor, întâlnirile internaționale ale tinerilor și ale unor oameni mai vârstnici, de asemenea, competițiile sportive, în oricare mare centru locuit, au avut, desigur, răsunet pretutindeni, și mai ales în rândul cetățenilor din țările gazdă. Ecolul acesta este bun și sănătos când o asemenea manifestare cum este festivalul face să se înmulțească contactele între popoare, să se răspândească ideea păcii și mai ales apropie pe tinerii din diferite țări. E tocmai lucrul de care avem nevoie în lumea de astăzi, lume amenințată de un nou război.

Același lucru se va întâmpla și în Finlanda, unde va avea loc Festivalul Mondial al Tineretului și Studenților, la Helsinki, în vara anului 1962. Bineînțeles, nu toți finlandezii vor putea participa la această manifestare, chiar dacă ar dori-o, căci la Helsinki vor sosi delegații din zeci de țări. Însă la manifestările, fără precedent pentru noi, din cadrul festivalului vor putea participa delegații și reprezentanți ai tuturor organizațiilor noastre.

În țara noastră s-au produs și probabil se vor mai înregistra atitudini negative față de festival, însă influența lui ca mare sărbătoare a păcii va fi foarte mare, foarte importantă pentru întregul popor și mai ales pentru tineretul finlandez.

M. VAINO MELTTI
prefect al Nylandului, Finlanda

Ideea festivalurilor este rodnică

Festivalurile tineretului de la Moscova și Viena au cunoscut un mare succes. Urez celui de la Helsinki un succes cât mai mare.

Ideea organizării unor festivaluri, la care să se întâlnească tineretul din toate țările, nu este numai bună, ci și rodnică. Tineretul de astăzi reprezintă popoa-

rele de mâine, acesta este adevărul.

Coexistența pașnică a statelor cu regimuri sociale diferite este o condiție necesară pentru pace.

Dacă popoarele se vor cunoaște mai bine va fi mai ușor să se ducă tratative și să se ajungă mai repede la reglementarea problemelor litigioase, fără a se recurge nici la forță, nici la amenințarea cu forță.

Tineretul este însușit în mai mare măsură de dorința de a cunoaște; el are mai puține prejudecăți decât generația adultă. Tinerii se pot înțelege mai ușor între ei. Pentru ca tinerii să poată evita nenorociri ca cele pe care le-a trăit generația vârstnică, este foarte util ca ei să aibă astăzi posibilitatea de a se întâlni și a sta de vorbă. Și de a cînta laolaltă! Și de a-și ridica, unul alături de celălalt, ochii spre soarele care se înalță la orizont!

Salut Festivalul de la Helsinki ca pe o posibilitate pentru tinerii și tinerele de pe toate continentele și din toate țările de a cînta împreună imnul păcii și de a pregăti astfel un viitor mai bun pentru întreaga omenire.

PIERRE COT
om politic, Franța

Discuții, discuții...

Personal, acord o mare importanță ochilor, minilor. Dintr-o strângere de mână se poate ști dacă persoana care-ți stă în față este bună sau rea, cinstită sau nu.

Și ochii: privindu-l în ochi pe un semen, poți observa multe lucruri! Se spune, și pe bună dreptate, că ochii sînt oglinda sufletului omenesc. Se întâmplă, câteodată, să nu-ți placă un om despre care ai auzit doar și apoi îl vezi, îl privești în ochi și-ți schimbă deodată părerea despre el.

În momentul de față, lumea este împărțită în două lagăre. Însă nu trebuie uitat că, în realitate, noi sîntem toți o mare lume, o lume care a realizat succese imense.

Furtunile revoluțiilor au adus totdeauna un sistem social nou, mai progresist decât cel dinainte.

Și în momentul de față, o lume dă înapoi și o altă lume se ridică. Aceste două lumi se pot certa între ele, dar asemenea dispute trebuie să fie pașnice, fără arme. Mai sînt însă și forțe ale răului, care învenineză întrecerea sănătoasă. Ele împiedică masele din ambele lagăre să se dedice liniștite muncii.

Cauza înțelegerii între popoare ar avea mult de câștigat dacă oamenii s-ar întâlni mai des unii cu alții, dacă ar putea să se întrecă pașnic, să poarte discuții aprinse — asemenea discuții ar fi chiar eficiente.

Evenimentele care se desfășoară în momentul de față în societatea contemporană ne interesează pe toți într-o măsură atât de mare, încît nu mai poți rămîne indiferent în fața nici unui aspect: nici din viață, nici din artă, nici din relațiile cu oamenii. Ritmul vieții, proporțiile realizărilor din jurul nostru sînt atât de vii, de imense și există atîtea posibilități de contacte pretutindeni în jurul nostru, încît se poate spune că toate lucrurile care se petrec ne interesează, ne privesc.

Și, înainte de toate, tineretul este cel care trebuie să-și exprime activ părerile — chiar dacă aceste păreri vor diferi între ele în unele privințe. Tot e mai bine decât dacă tinerii ar rămîne muți, deoparte.

Luăți împreună hotăriri cu privire la problemele voastre! Toate emoțiile pot fi mărturisite în public, nu trebuie să vă pierdeți calmul! Discutați, întâlniți-vă, petreceți împreună, dar nu rămîneți indiferenți unii față de alții! Organizați cât mai des posibil dezbateri libere. Oamenii au despre ce să vorbească, ce să-și povestească unii altora. Știu aceasta din experiența numeroaselor mele vizite în Franța și în Columbia, în Argentina și în Liban, în Suedia și în Venezuela, în Uruguay și în Italia, în Anglia și în Cuba. Pretutin-

Așa și-a imaginat pictorul berlinez Günter Brendel, în lucrarea sa „Sărbătoarea tineretului”, un moment de la festivalurile tineretului

deni am avut în față tineri care simțeau un mare interes față de cultura noastră, de modul nostru de viață. Și noi, în ce ne privește, nutrim un mare interes, o mare curiozitate față de cultura și viața tuturor țărilor lumii.

În momentul de față se pregătește un nou festival — cel de-al VIII-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Helsinki. Pentru ca fiecare festival să se bucure de un succes și mai mare decât precedentul, trebuie să căutăm, trebuie să găsim mereu noi forme, mai interesante, de organizare a acestor manifestări. Și, în primul rând, la acest festival trebuie ca fiecare să-și spună activ cuvîntul, să se facă auzit cuvîntul tineretului.

ARAM HACIATURIAN
compozitor, U.R.S.S.

Delegația Indiei la deschiderea celui
de-al VI-lea Festival →

Să extindem întâlnirile internaționale

Tinerii muncitori și studenți belgieni care au participat la cea mai mare grevă generală din istoria țării noastre, care s-au ridicat împotriva intervenției societăților miniere belgiene în complotul separatist din Katanga și împotriva asasinării lui Patrice Lumumba, consideră ca necesară extinderea luptei împotriva colonialismului și fascismului. Întâlnirile internaționale constituie un mijloc de lărgire a acestei lupte. Și festivalul dă prilejul unei asemenea întâlniri.

M. BERNARD HENRI

Federația studenților socialiști din Belgia

întâlnire cu studenții francezi

NOTE DE DRUM

Sosim cu întârziere, la miezul nopții, pe aeroportul Bourget din Paris. Răzbind Alpii, după ce a împrăștiat o zăpadă bogată pe care am întâlnit-o atât la Viena, cât și la Zürich, vântul rece răscolește aeroportul, aducând pe străzile Parisului o atmosferă friguroasă. Pe marile bulevarde întâlnim puține mașini. Din loc în loc, oameni întârziți, zgribuliți de frig se îndreaptă spre metrou. Intrăm și noi într-una din stații: printre numeroasele reclame, țipătoare și contradictorii, mîini criminale au scris inițialele mișcării fasciste.

Pe baza programului stabilit de U.G.E. (Uniunea școlilor superioare — institutele tehnice din Franța), care a invitat în Franța o delegație a U.A.S.R., plecăm a doua zi spre Flandra. Din goana trenului zărim în apropierea căii ferate uriașe movile negre. Este sterilul din minereul scos de mîinile omenesci din măruntaiele pămîntului. Sînt cunoscutele mine de la Valenciennes. Aici, cu zece de ani în urmă, venea să se documenteze Emil Zola, care apoi a zugrăvit viața minerilor în cunoscutul roman „Germinal”.

Sosim la Lille. Împreună cu Roubaix și Tourcoing, Lille constituie una dintre cetățile textile ale Franței. În oraș, peste 13 000 de studenți învață pentru a deveni medici, funcționari comerciali, ingineri, profesori. Discuțăm cu studenții. Ne vorbesc despre condițiile lor de studiu și viață. Doar 700 de studenți au locuri asigurate în cămine. De altfel, dintre cei 240 000 de studenți care învață în Franța, numai 27 000 beneficiază de locuri în cămine. Numărul bursierilor este foarte redus, iar bursa insuficientă. Mare parte dintre studenții care provin din păturile

medii (numărul fiilor de muncitori și țărani este extrem de redus: 2-4 la sută) sînt nevoiți să lucreze ca meditari, paznici de noapte, femei de serviciu.

În oraș, elementele fasciste — încurajate de cercurile reacționare — se dedau la provocări. Au pus bombe în sediul ziarului comunist local, în sediul organizației studențești.

— În timpul războiului, Lille a suferit foarte mult de pe urma ocupației fasciste, ne declară un student originar din această regiune. Cu toate acestea, cercurile reacționare încearcă să diminueze pericolul revanșismului german, să ne convingă despre cuminența foștilor hitleriști, punînd deasupra intereselor fundamentale ale țării profitul vremelnic și parțial pe care îl aduce alianța cu R.F.G. În librării sînt scoase în ediții de lux lucrări care încearcă să motiveze ferocitățile fasciste. Se explică în mod fals cauzele căderii celui de-al III-lea Reich. Crimele generalului Rommel sau ale lui Speidel sînt prezentate ca o expresie a simțului datoriei.

Vizităm întreprinderea textilă „Motte” din Tourcoing. Oamenii care produc renumitele țesături franceze primesc un salariu insuficient. Muncesc în condiții grele. Nor de praf, zgomot obositor. Mult tineret. Mare parte a muncitorilor sînt femei, soții ale minerilor din apropiere sau aduse special din Belgia („costă mai puțin asemenea mînă de lucru și belgienele sînt mai disciplinate” — explică cinic patronul). Datorită prafului, majoritatea poartă ochelari. Îi amintim patronului condițiile de viață, măsurile privind securitatea muncii care au fost luate în țara noastră. Patronul nu știe ce să răspundă. Ne arată, în sfîrșit, o fotografie.

— Așa va arăta în cîțiva ani fabrica. Fotografia este veche: este o copie luată după o întreprindere asemănătoare din Anglia.

Discutăm cu un muncitor despre salariu, despre condițiile de viață.

— O ducem greu, dar luptăm! Seara mergem la Institutul de textile din Roubaix. Studenții din toate colțurile Franței vin să studieze aici datorită prestigiului inginerilor textili care termină acest institut. Din cei 125 de studenți, numai 4 sînt fii de muncitori. Toți studenții sînt obligați să doarmă în oraș, plătind chirii foarte mari. Participăm la întîlnirea din cadrul cineclubului. Se prezintă un film al lui Autant Lara „Hanul roșu” cu Fernandel. Film confuz, însă avînd aspecte satirice la adresa bisericii. Se iscă discuții aprinse, contradictorii. Profesori și studenți își exprimă punctele de vedere. Pe baza unor argumente științifice, susținătorii materialismului pun într-o situație ridicolă pe catolici.

Plecăm spre Reims, centrul cel mai important din Champagne. La Reims vizităm celebra catedrală, casa în care a trăit Jeanne d'Arc, primăria, urmele zidurilor romane, Casa copiilor. Unul dintre studenții care ne conduc în timpul vizitei, în timp ce ne arată un liceu construit în ultimii ani, ne spune: „Cu banii pe care li cheltuiește statul într-o singură zi pentru a duce războiul în Algeria s-ar putea construi mai multe licee ca acesta”.

Seara, pornim cu mașinile spre un sat, Ludes sur Marne, situat la 40 km de Reims. Trecem printre celebrele vie din această regiune, unde se cultivă strugurii din care se face „șampanie”. Intrăm la un fermier. După ce ne prezintă familia, ne arată cum se pregătește șampania, ne servește cu șampanie și din vorbă în vorbă ne spune în cele din urmă amărît: „Din ce în ce mai mult sîntem striviți de marile case de vinuri care produc mai mult, au introdus mecanizarea și pot să vîndă mai ieftin. Sîntem nevoiți să vindem la un preț de nimic șampania. Șampania asta atît de dulce, pentru noi a devenit amară”.

Trenul ne duce prin Dijon și Lyon în sudul Franței, la Grenoble, orașul lui Stendhal și Champollion. În drum spre Dijon, în stația Mourmelon se urcă în tren un grup mare de militari, echipați de luptă. Mourmelon este una dintre marile tabere militare ale Franței. Alături de armatele franceze, aici fac manevre și se pregătesc de luptă trupe vest-germane conduse de militari care au servit în armata hitleristă, ba chiar au mai fost în Mourmelon și în timpul războiului, ca ocupanți. Doi

tineri din grupul de militari intră în compartimentul nostru. Unul este muncitor la Uzinele „Creuzot”, altul funcționar comercial la Toulouse. Prin Marsilia, pleacă spre Algeria. Ne vorbesc despre injustețea războiului, despre pericolul la care își expun viața în Algeria, despre cruzimile fasciștilor împotriva populației algeriene, despre viața de huzur și salariile mari pe care le primesc ofițerii superiori pentru a apăra cu fidelitate interesele imperialiste în teritoriile de peste mări. Dacă refuzi să pleci ca ostaș în Algeria pentru a apăra interesele și bogățiile celor 100 de familii, ești întemnițat pentru mulți ani.

La Grenoble vizităm facultatea de ingineri hidraulici. Discutăm cu studenții. Își exprimă îngrijorarea în legătură cu provocările fasciste. Cu puțin timp înainte, elementele fasciste au pus o bombă în sediul organizației locale a U.N.E.F. (Uniunea națională a studenților din Franța). Din cei 8 000 de studenți care au nevoie de locuințe, doar 1 000 au putut să găsească adăpost în cămine studențești, iar restul au trebuit să închirieze camere în oraș la prețuri foarte mari.

În timpul șederii noastre la Grenoble, ziarele din Paris anunțau că a fost atacat cu bombe pentru a doua oară sediul U.N.E.F. A doua zi, cu prilejul unei reuniuni, conducerea organizației locale studențești a redactat un manifest prin care protesta împotriva atacurilor puse la cale de fasciști împotriva forțelor democratice și chema în același timp pe studenți să ia parte la greva și demonstrația organizată împreună cu sindicatele muncitorești.

Studenții din Grenoble vorbesc cu mîndrie despre atitudinea progresistă a organizației lor locale. Aici, în aprilie 1946, sub presiunea forțelor progresiste călute în lupta antifascistă, Congresul U.N.E.F. a adoptat „carta de la Grenoble”, care definește studentul ca un „tînr muncitor intelectual”.

În Paris, vizităm nemuritoare monumente de cultură (Notre Dame, Louvre, Biserica Sacré Coeur, Domul Invalizilor, Pantheonul, fostul palat regal etc.); trecem prin importante locuri legate de istoria poporului francez. Vizităm o expoziție de tablouri a lui Goya și mergem la Teatrul național popular, unde vedem „Ascensiunea lui Arturo Ui poate fi oprită” de Bertold Brecht, cu Jean Vilar în rolul principal. Profundă demascare a fascismului, spectacolul este primit cu căldură de public și constituie un binevenit mesaj de luptă mai ales acum, cînd fascismul amenință Franța. Este semnificativ faptul că „Figaro”, „Aurore” și alte fișuici reacționare critică reprezentarea acestei piese educative antifasciste, dar în același timp au publicat pagini întregi prin care încercau să dezvinovătească pe criminalul fascist, generalul Heusinger.

La Paris continuăm discuțiile cu biroul U.N.E.F., cu conducerea U.G.E. și M.N.E.F. (organizație care se ocupă de problemele sociale și medicale ale studenților).

În această perioadă, la Paris, ca și în toată Franța, a avut loc o mare grevă la care alături de sindicatele muncitorești au participat și studenții.

Sub presiunea forțelor progresiste, U.N.E.F. participă la lupta maselor largi pentru apărarea democrației, împotriva fascismului, pentru apărarea intereselor studenților, pentru democratizarea învățămîntului, pentru pace în Algeria. Această poziție a U.N.E.F. nu este pe placul cercurilor reacționare. Nu întîmplător, în iunie 1961 o înaltă oficialitate a convocat biroul U.N.E.F. și i-a atras atenția că dacă nu face o declarație publică prin care să recunoască în viitor caracterul său „apolitic”, va fi pusă în discuție reprezentativitatea sa. U.N.E.F. a răspuns demn printr-un refuz.

Drept rezultat, sub tutela cercurilor reacționare, cu sprijinul unui cunoscut partizan al războiului din Algeria, a fost constituită F.N.E.F. — organizație opusă U.N.E.F.

Creată în scopul divizării și slăbirii mișcării studențești, F.N.E.F. și-a pus demagogic eticheta așa-zisului „apolitism” universitar. Iată ce remarcă chiar ziarul burghez „Le monde”: „Nu este de loc greu să-ți dai seama că pentru a-și găsi interlocutori mai «cuminți» guvernul dă tot ajutorul său unei mișcări care se autoîntitulează apolitică, dar care este condusă și inspirată de la plecarea de către studenții din Montpellier, partizani ai Algeriei franceze”.

Autoritățile care creaseră această organizație cu un scop precis s-au dovedit „generoase”. Astfel, este recunoscut de către stat caracterul reprezentativ al F.N.E.F., i se acordă o subvenție de funcționare (suprimată U.N.E.F. în iulie 1960) printr-un ordin al Ministerului Învățămîntului. F.N.E.F. ocupă trei locuri din cele 6 pe care le deținea U.N.E.F. în Centre National d'Oeuvres” (organism care se ocupă cu problema căminelor, cantinelor, spitalelor etc.) și, în plus, F.N.E.F. primește un ajutor financiar special pentru a putea edita revista „La France étudiante” în 50 000 de exemplare, difuzată gratuit și menită să critice politica justă a U.N.E.F.

Studenții francezi susțin însă cu hotărîre linia politică a U.N.E.F., poziția sa fermă anticolonialistă, pentru pace în Algeria. În toate centrele universitare studenții au ales în conducerea organizațiilor pe reprezentanții U.N.E.F. De cele mai multe ori, reprezentanții F.N.E.F. au apărut în alegeri sub masca așa-zisului „apolitism”, făcînd front unic cu elementele fasciste.

Discuțiile pe care le-am purtat cu studenții la Paris, Reims, Lille și Grenoble ne-au întărit convingerea că marea masă a studenților se pronunță împotriva fascismului, că ei privesc cu dispreț F.N.E.F., în care văd „un sindicat galben studențesc”, că ei simpatizează și susțin politica promovată de U.N.E.F. În acest an, studenții din Reims se pregătesc să organizeze Congresul anual al U.N.E.F., o dată cu cea de-a 65-a aniversare a acestei organizații. Totodată, U.N.E.F. va participa ca observator la Festivalul de la Helsinki și în același timp recomandă și sprijină organizațiile locale să ia parte la festival.

Trebuie subliniat interesul deosebit pe care mulți studenți francezi l-au manifestat față de țara noastră, față de dezvoltarea economică și culturală din anii regimului democrat-popular, față de activitatea U.A.S.R. La Lille, Reims, Grenoble, Paris sau Roubaix studenții și-au manifestat dorința de a dezvolta mai mult relațiile dintre studenții țărilor noastre, schimburile de informații etc.

Ne-am încheiat vizita în Franța. Am văzut studenții învățînd în facultăți, am discutat cu muncitorii Uzinelor „Renault”, ne-am interesat de procesul de fabricație a mașinilor electrice de calcul Bull din Paris, am asistat la demonstrația populară împotriva fascismului, am cunoscut o parte din aspectele vieții economice și sociale din Franța. Pe aeroport, un reprezentant al organizației care ne invitase în Franța ne întreabă cu timiditate: „Ce v-a plăcut mai mult în Franța?”

Răspunsul este, desigur, unul: „poporul francez”. Poporul pe care l-am întîlnit în uzine muncind în condiții dificile, poporul pe care l-am văzut luptînd împotriva fascismului și reacțiunii, oamenii simpli care timp de o lună de zile s-au adunat în sala teatrului Sarah Bernhardt pentru a asculta procesul împotriva capitalismului deschis în piesa „Boulevard Durand” a lui Salacrou, iar în actual al II-lea artiștii și spectatori în tonau împreună „Internaționala”, poporul care a ridicat atîtea monumente nepieritoare, a dat atîtea personalități în tehnica și cultura mondială, oamenii aceia care în timpul grevei de la 17 decembrie, neputînd părăsi serviciile de utilitate publică (apă, electricitate), au cerut să fie și ei cogșalari în grevă și să nu li se plătească salariul pentru timpul respectiv, poporul care reprezintă viitorul, forța și izvorul adevăratei măreții a Franței.

ANDREI ȘTEFAN

OTZARITIE

Criminalul de război Heusinger — astăzi în fruntea armatelor N.A.T.O. — iată cine-i trimite la moarte pe soldații vest-germani! (fotomonta)

Educarea tineretului vest-german în spiritul militarismului și revanșismului

Convorbire în fața unui chioșc de ziare

— Aveți broșuri „Landser“? (acest cuvânt înseamnă în limba germană vorbită de oamenii simpli „soldat“).

Vinzătorul de la chioșcul din fața gării centrale își ridică ochii spre mine înainte de a-mi răspunde:

— Nu. Astfel de lucruri nu țin. Și am să vă spun de ce. Nu e nici un cuvânt adevărat din toate cite se scriu în asemenea broșuri. Lucrurile nu s-au petrecut cituși de puțin în felul în care sînt prezentate aici. Știu și eu

cîte ceva despre cele ce se scriu acolo, că și eu am trecut prin vremurile acelea. Sînt un mare mutilat de război: 80 la sută. Am fost în Rusia, în Olanda, în Belgia. Însă în astfel de broșuri e sigur că nu veți găsi nici un cuvînt despre lucrurile pe care le-am trăit, sînt pur și simplu povești de adormit de-a-mpicioarele. E sigur că nu veți citi în asemenea publicații cum soldați ca noi au îngropat clăie peste grămadă în pămîntul înghețat brațe, mîini, picioare, capete, bucăți de trupuri omenești, complet de nerecunoscut. Și eu m-am ascuns prin gropi, împreună cu tineri de 17 sau 18 ani, și am plîns, și am urlat alături de ei.

Dar în broșurile astea nu se spune adevărul despre cele trăite de noi. De aceea, nu sînt cituși de puțin dispus să vînd minciuni murdare tinerilor de acum.

— Dar se spune că tirajul unor asemenea broșuri date publicității se ridică la 15 milioane de exemplare...

— Cred și eu. Sînt unii care au nevoie mereu de șarlatanii noi. Au mai făcut și alții la fel, nu prea de mult. Și ei au difuzat peste tot broșurile, chipurile, militare. Și ăștia de astăzi au nevoie de ceva pentru a-i înșela pe tineri, pentru a-i atrage în Bundeswehr, în armata federală. Puteți fi sigur, povestea

asta se repetă! Întocmai ca și atunci... Murdării din astea ar trebui suprimate — însă editorii din R.F.G. ciștigă de pe urma lor...

Părerile citorva personalități din R.F.G.

Dr. HEINEMANN: „O literatură destinată tineretului care face din evenimentele dureroase ale ultimului război un roman de aventuri... Cu cât eroii unor asemenea povestiri sînt mai cruzi, mai brutali, mai turbați, cu atît sînt mai tare elogiați și li se prezintă acțiunile ca un fel de performanțe sportive. O astfel de literatură îi acoperă de rușine atît pe cei care o scriu, cît și pe cei care o publică și o vînd. În primul rînd asemenea cărți contribuie la intoxicarea conștiinței tineretului, și prin aceasta a întregului nostru popor. Legea federală din 9 iunie 1955 citează printre cărțile care trebuie înregistrate și a căror vînzare și difuzare trebuie să fie limitate și cărți care ridică în slăvi «crimele, războiul și ura rasială». Toți cei care dețin posturi de răspundere, care au o răspundere, începînd cu capii de familie, trebuie să-și pună întrebarea dacă o asemenea lege este aplicată așa cum ar trebui“.

RICHARD DITZE, fost deținut cu nr. 4 348 în lagărul de concentrare de la Dachau:

„Literatura care face logiul războiului trebuie să fie interzisă.“

În lagărul de concentrare de la Dachau, unde am purtat nr. 4 348, erau și copii, și adolescenți. În momentul eliberării, numărul lor se ridica la 850; cel mai tînăr nu avea decît trei ani și jumătate. Ei fuseseră transportați la Dachau numai pentru că erau polonezi, francezi sau ruși. Este absolut necesar ca tineretul de astăzi să înțeleagă ce a însemnat acest trecut pentru noi, să știe ce s-a întimplat atunci, să afle de ce noi am fost închiși în lagăre de concentrare și ce am suferit acolo. Mai bine s-ar da curs propunerii de a se ridica la Dachau un monument în memoria copiilor și adolescenților care au suferit și pierit în acest lagăr al morții decît să se vîndă otrava aceasta sub formă de literatură...“

WALTER KOPPEL, cineast:

„Tineretul nu poate fi apărat de efectele unei dăunătoare literaturi decît prin interdicția totală a lucrărilor care intră într-o asemenea categorie. Publicația periodică care poartă titlul «Soldatul» îmi este bine cunoscută; ea este tocmai o lectură dăunătoare. Democrație nu înseamnă libertatea de a se oferi astfel de cărți unor oameni care nu au reușit încă să lichideze trecutul, și încă și mai mult unor copii care nu știu aproape nimic despre acest trecut“.

Elogiul crimelor

Militariștii vest-germani depun mari eforturi pentru a corupe populația, și în primul rînd tineretul R.F.G., de a-i face să aprobe politica N.A.T.O. dictată de guvernul de la Bonn, atrăgîndu-i în pregătirea unui război de agresiune împotriva R.D. Germane și a altor țări socialiste. Lucrul acesta poate fi constatat și urmărind activitatea Ministerului de Război al lui Strauss pe tărîm propagandistic sau studiind declarațiile politicianilor de la Bonn și ale cancelarului Adenauer însuși, care a proclamat recent necesitatea „eliberării celor 17 milioane“ de germani care trăiesc în R.D.G. Politica revanșardă a conducătorilor de la Bonn nu încetează să formuleze revendicări teritoriale împotriva țărilor vecine cu Republica Federală Germană. Președintele R.F.G., Lübke, a declarat într-unul din ultimele sale discursuri, în fața tinerilor recruți din armata federală, că nu e departe timpul cînd vor trebui să ridice armele împotriva Republicii Democratice Germane; iar primarul social-democrat al Berlinului occidental, Brandt, a cerut, în ultima sa scrisoare adresată președintelui Kennedy, recunoașterea de fapt că trebuie asumate, în problema Berlinului occidental, „riscuri extreme“, adică și riscurile unui război nuclear.

Nu este deci de mirare că politica oficială a statului de la Bonn, sub masca anticomunismului, răspîndește spiritul revanșard în școlile și celelalte instituții de învățămînt destinate tineretului din Germania occidentală. Sînt obligate, de exemplu, clase întregi de elevi și alte grupuri de tineri să întreprindă călătorii în Berlinul occidental sau să participe la cursuri de „lămurire în legătură cu R.D.G.“ Aceste cursuri urmăresc, bineînțeles, pregătirea psihologică a unui război fratricid pus la cale de Bonn. Profesorii sînt forțați să viziteze, împreună cu elevii lor, diferite „institute de cercetări cu privire la Răsărit“, care există în mare număr în Germania occidentală și unde este desfășurată o propagandă nerușinată de către transfugi și alți „specialiști“ ai „războiului rece“ împotriva țărilor socialiste. Osterloh, ministru al Instrucției Publice din landul Schleswig-Holstein, a formulat revendicarea ca așa-zisa „cunoaștere a răsăritului“ (în scopuri revanșarde), care constituie un obiect de studiu obligatoriu de cităva vreme în școlile acestui land, să figureze și în programul examenelor obligatorii. E ușor de constatat cum manualele școlare și în primul rînd manualele de istorie se transformă și sînt adaptate unele după altele scopurilor revanșarde. Prezentarea veridică a epocii hitleriste, a celui de-al doilea război mondial, a luptei antifasciste și de eliberare a popoarelor din Europa este eliminată sau falsificată în manualele școlare. De exemplu, manualul pentru școlile secundare vest-germane intitulat „Curentul schimbărilor istorice“ consacra în ediția din 1949 citeva pagini mișcării de rezistență împotriva fascismului din Germania, lagărelor de concentrare, persecuțiilor rasiale, în timp ce în ediția „epurată“ din 1958 descrierea mișcării de rezistență din Germania și a lagărelor de concentrare a dispărut cu totul, persecuțiile rasiale sînt amintite doar în trecăt...“

Un mijloc special prin care se urmăresc coruperea și otrăvirea conștiinței tineretului îl constituie broșurile din seria „Landser“. Ele cuprind pînă la 50—100 de pagini, în care apar, în majoritatea cazurilor, amintirile foștilor soldați din armata hitleristă care-și descriu cu lux de amănunte isprăvile criminale din timpul celui de-al doilea război mondial. Aici se face în mod fățiș elogiul crimelor săvîrșite cu prilejul agresiunii fasciste împotriva popoarelor europene și africane. Asemenea broșuri, și alte publicații de acest gen prin care se face elogiul războiului, au inundat pur și simplu piața cărților destinate tineretului vest-german. Ele se găsesc peste tot și pot fi cumpărate la un preț cu adevărat de nimic, iar în Berlinul occidental o asemenea literatură e răspîndită aproape gratis. Publicații de felul acesta folosesc curiozitatea normală a tinerilor, dorința lor firească de eroism, pentru a le perverti spiritul și a-i intoxica cu otrava militarismului, prezentîndu-le războiul ca o serie neîntreruptă de aventuri pasionante și care ar fi totdeauna de dorit. Agresiunea hitleristă este prezentată de această literatură josnică drept un război de „apărare națională“. Cruzimile și ororile fascismului sînt exaltate și pe cît se poate înfrumusețate. Iată o probă:

„Războiul este o aventură frumoasă, o formă a sportului. Distrugerea și vederea distrugerilor îți creează o adevărată bucurie. Trebuie să ucizi oameni cu o tehnică perfecționată și cu un perfect sînge rece... Valorile umane nu-și găsesc confirmarea decît astfel. Războiul nu trebuie examinat din punct de vedere critic sau judecat. E inutil să-i mai cauți originile, semnificația, rezultatele sau urmările“. (Paul Haussen: „Arma S.S. în acțiune“.)

Aceste fraze vă înmărmuresc, nu-i așa? Și trebuie să ținem bine seamă de faptul că asemenea fraze au fost nu numai scrise, ci și tipărite și răspîndite în sute de mii, în milioane de exemplare, că ele ajung în mîinile unui mare număr de tineri.

„Nu“-ul nostru pentru bomba atomică este un „da“ pentru democrație — spune tineretul cinstit din R.F.G.

La conferințele și în ziarele periodice ale tineretului grupat în syndicate, prin organizații ca „Prietenii naturii“, „Șoimii“ și alte organizații democratice ale tineretului din R.F.G., s-a ridicat o furtună de proteste împotriva broșurilor din colecția „Soldat“ și a altor publicații militariste prin care se face elogiul războiului. Organul federal însărcinat cu controlul editurilor a fost obligat să declare o mică parte din această literatură ca fiind „primejdioasă pentru tineret“. (Recent s-a anunțat că în Austria, ca urmare a protestelor energice ale Tineretului Muncitor Austriac, importul de broșuri „Soldat“ din Germania occidentală a fost interzis.)

Ideologii și propagatorii războiului din Republica Federală Germană nu au de gînd cîtuși de puțin să renunțe la acest mijloc care le stă la îndemînă pentru punerea în aplicare a proiectelor lor. Acolo unde se mențin la putere foști teoreticieni ai nazismului de teapa lui Globke, foști criminali de război ca Speidel, Foertsch, Heusinger etc. sau foști consilieri economici și juridici ai lui Hitler ca Flick, Pferdenges sau Abs, unde pot fi rostite cu voce tare revendicări revanșarde în vreme ce se intensifică înarmarea și se pretinde dotarea cu arma atomică a Wehrmachtului, este limpede că există și hotărîrea de a se pune în aplicare planurile criminale, de a se forma instrumente docile pentru executarea lor.

Din cauza aceasta lupta tineretului muncitor vest-german împotriva broșurilor „Soldat“, și în general împotriva literaturii care glorifică agresiunea, constituie o parte integrantă din lupta pentru pace, pentru o educație și pregătire umanistă a tinerelor generații din R.F.G. Este absolut necesar să se treacă la acțiune hotărîită pentru a se smulge din rădăcini otrava educației militariste.

Iată cine sprîjină acțiunile ilegale ale „Comitetului pentru cercetarea activității antiamericane”: partidul fascist din S.U.A.

nesturările
democrației
în primejdie

VÎNĂTOAREA DE VRĂJITOARE ÎN S.V.A.

Ultimele hotărîri ale Curții supreme a S.U.A., care, cu o majoritate minimă de 5 voturi contra 4, a menținut în vigoare clauza referitoare la prevederile legii Smith și legii cu privire la securitatea internă din 1950, în baza cărora partidul comunist este obligat de a-și înregistra activiștii și membrii oa agenți ai unei puteri străine, constituie o lovitură extrem de gravă pentru instituțiile democratice din Statele Unite. Prevederile legii cu privire la securitatea internă sînt deosebit de primejdioase pentru organizațiile democratice. Această lege deschide ușile persecutării unui mare număr de organizații, căci ea autorizează guvernul să oblige grupurile considerate ca făcînd parte din „frontul comunist” să se înregistreze de asemenea. Potrivit legii, „frontul comunist” cuprinde toate organizațiile care sînt în linii mari de acord cu politica unei organizații bănuite de „acțiune comunistă”. Or, întrucît aceste legi prevăd punerea sub urmărire a unor oameni din cauza părerilor sau a pretinselor convingeri cu privire la necesitatea unor transformări radicale, aproape orice organizație care ocupă o poziție combativă poate cădea sub loviturile ei. Libertatea cuvîntului, drepturile cetățenești, discuțiile libere contradictorii, schimburile de idei pot fi limitate în mod serios prin această lege. Recent, Edgar Hoover a declarat că peste 150 de organizații sînt considerate ca aparținînd „frontului comunist”.

Aceste hotărîri au o importanță deosebită pentru tineretul american și pentru diferitele lui organizații, nu numai prin atacul direct pe care-l fac posibil împotriva lui, ci și indirect, ca o încercare de a-i intimida pe tinerii americani, pentru a-i împiedica să examineze în mod critic lucrurile în jurul lor, pentru a-i împiedica să exprime păreri contrarii celor oficiale.

Aceste legi urmăresc să suprimă orice interes față de ideile socialismului și să-i persecute pe cei care ar vrea să dea ascultare și să discute asemenea puncte de vedere. Prevederile acestor legi urmăresc, în mod deliberat, să ridice obstacole în calea tinerilor americani dispuși să adere la organizațiile progresiste ce acționează pentru rezolvarea importantelor probleme ale actualității și care doresc să examineze cu seriozitate numeroasele probleme cărora trebuie să le facă față poporul american. Acum toți cei ce se simt atrași către asemenea organizații vor cunoaște ameninșarea de a fi calificați și ei ca membri ai „frontului comunist”.

Hotărîrile Curții supreme pot avea deci consecințe grave. Totuși însăși Curtea supremă nu și-a exprimat încă părerea în ce privește un număr important de chestiuni care vor putea fi aduse în fața diferitelor tribunale. Ea nu a comunicat hotărîrile sale în ce privește prevederile legii despre așa-zisul „front comunist”, nici în ce privește problema dacă înregistrarea obligatorie nu ar trebui să fie considerată ca o violare a drepturilor garantate de cel de-al cincilea amendament al Constituției prin care se proclamă că nimeni nu poate fi silit să se

acuze el însuși. Într-adevăr, din moment ce apartenența la un grup așa-zis de „acțiune comunistă” a fost declarată ilegală prin legea Smith, prevederile legii cu privire la securitatea internă, care impun înregistrarea, pot fi contestate în baza acestui amendament. Curtea supremă nu s-a pronunțat nici în ce privește prevederile legii despre securitatea internă care refuză pașaportul oricărui membru al unei organizații „de acțiune comunistă”, nici asupra prevederii care obligă organizațiile înregistrate să-și marcheze toate publicațiile cu indicația: „Difuzat de un grup de acțiune comunistă” sau „Difuzat de frontul comunist”.

Posibilitatea unor măsuri masive de reprimare este, desigur, limitată de teama criticii și a protestelor pe care aceste legi le stârnesc în toate țările și în rindul tuturor popoarelor iubitoare de democrație din lume. Fără nici o îndoială, și o mare parte a poporului american se simte solidară cu cei patru judecători ai Curții supreme care au votat împotriva și care urmează să-și comunice punctul lor de vedere președintelui S.U.A. și procurorului general.

Tinăra generație americană este astăzi gata să examineze și să discute problemele zilei și procedeează în consecință. Ea are forța și luciditatea de a vedea că aceste legi represive nu sînt valabile. Lucrul este deosebit de valabil pentru universitățile și școlile superioare, în cadrul cărora funcționează sute de cluburi devotate cauzei libertăților publice, cauzei păcii și drepturilor cetățenești. În zilele noastre, americanii aparținând tendințelor politice celor mai diferite cer cu hotărîre desființarea Comisiei de anchetă cu privire la activitatea antiamericană din cadrul Congresului. Federația națională a studenților din S.U.A. a adoptat o hotărîre clară și justă în această privință cu prilejul recentului său congres, recunoscînd primejdia pe care această comisie o reprezintă pentru libertățile americane. În cadrul acestui congres s-a constatat că „mandatul acordat Comisiei de anchetă a activității antiamericane constituie un atac împotriva principiului libertății de exprimare a convingerilor politice. Anchetele întreprinse de sus-numita comisie au anulat tocmai libertățile pe care în teorie le recunoștea comisia și pe care ea pretindea că le apără și le menține: libertatea de întrunire, libertatea presei și a cuvîntului”. Or, aceste constatări pot fi aplicate tot atît de bine sau încă și mai bine legii cu privire la securitatea internă.

Experiența primilor ani ai deceniului 1950 — 1960 a arătat limpede că de fiecare dată cînd drepturile constituționale ale comunistilor au fost violate, drepturile tuturor democraților au fost amenințate. Cînd, în 1949, s-a aplicat legea Smith împotriva a 11 conducători ai partidului comunist, aceasta a constituit preludivul perioadei maccarthiste, al regimului terorii generalizate, perioadă în care, potrivit unei expresii răspîndite, tineretul american se transformase „într-o generație mută”. Au fost ani rușinoși în istoria S.U.A.: anii interogatoriilor în masă, ai titlurilor de intimidare și minciunoase din ziare, ai atacurilor infame împotriva cetățenilor cinstiți care îndrăzneau să exprime păreri neconforme cu politica oficială. Aproape toți americanii eminenți au fost acuzați de a fi, într-un grad sau altul, „roșii”. Urmarea a fost că tinerii, la sfîrșitul acestei perioade, au făcut legămînt să nu mai permită niciodată revenirea unei asemenea stări de lucruri.

Și acum tinerii americani, și o dată cu ei întregul popor, sînt puși din nou în fața provocărilor. Ei sînt hotărîți să apere drepturile cetățenești. Judecătorul Black, unul dintre cei care au votat împotriva legilor nedrepte, a atras atenția opiniei publice, cu prilejul votului său, arătînd limpede primejdiile care amenință societatea americană. „Prima condam-

nare pronunțată împotriva unei organizații din unicul motiv că ideile pe care această organizație le proclamă nu ne plac nouă — fie că e vorba de un partid politic sau de orice fel de organizație — va marca o dată nefastă în istoria oricărei țări libere. Or, această oră a sunat pentru țara noastră”.

Tinerii și studenții, precum și organizațiile lor, sînt conștienți de greaua răspundere care le revine: ei trebuie să contribuie la apărarea drepturilor democratice. Declarația drepturilor și întreaga moștenire democratică sînt grav amenințate în toate domeniile vieții sociale și politice ale țării. Această realitate e demonstrată de numeroase manifestări, începînd cu acțiunile reînnoite ale rasiștilor din Sud, cu

intensificarea bruscă a mișcării fasciste John Birch și cu sprijinul care li este acordat de marile trusturi pînă la aplicarea legilor profund antidemocratice de care este acum vorba.

Numeroși americani, printre care mulți tineri, contribuie în aceste zile la apărarea drepturilor democratice, adresînd scrisori președintelui Kennedy și procurorului general și cerîndu-le să nu valideze aceste legi, rod al unei perioade de isterie. Ei adresează, de asemenea, scrisori de protest membrilor Congresului și Senatului, invitîndu-i să anuleze legile antidemocratice. Tinerii din toate țările au dat-oria să-și exprime solidaritatea cu tinerii americani democrați, protestînd împotriva acestor legi reacționare.

SPIONI *in haine* *pacifiste*

Cei 37 de voluntari ai „Corpului păcii”, inițiat de președintele Kennedy, sosiți în Nigeria în septembrie 1961 pentru a studia timp de trei luni la Colegiul universitar din Ibadan, urmează să-și înceapă activitatea de profesori pe care o vor desfășura timp de doi ani în școlile secundare nigeriene. Unul dintre ei, domnișoara Michelmores, a demisionat recent.

Ea jignise fără nici un fel de rușine demnitatea nigerienilor într-o carte poștală pe care o adresase unui prieten din America. Demisia ei a survenit după o manifestație organizată de întreg efectivul studenților colegiului universitar.

În scrisoarea sa, care a fost interceptată de studenți, sus-numita scria: „Toată lumea aici, în afară de noi, trăiește în stradă, își face de mîncare în stradă, vinde sau cumpără în stradă și face chiar baie în stradă”. Ea declară, de asemenea, că, în ciuda pregătirii primite în America înainte de a veni în această țară, ea nu se simte de loc în stare de a înfrunta „mizeria și condițiile de viață cu totul primitive din sate și din junglă”.

Într-o cuvîntare rostită la un miting de masă al studenților care a avut loc în urma scandalului stîrnit de scrisoarea institutoarei americane, Dapo Falase, președintele sindicatului studenților, a descris „Corpul păcii” al lui Kennedy ca „un grup de spioni ai unui serviciu secret internațional. America — a spus el — este unul dintre cei mai mari dușmani ai Africii”.

Într-o rezoluție, cuprinzînd 6 puncte, adoptată în cadrul mitingului de masă, studenții au cerut decanului colegiului, profesorul Kenneth Dike, să exmatriculeze neîntîrziat pe toți membrii „Corpului păcii” care locuiesc în cadrul colegiului. Ei au insistat, de asemenea, pe lîngă primul-ministru pentru a obține expulzarea imediată a „acestor agenți ai imperialismului”.

Una dintre rezoluții îi cheamă pe studenți să-și manifeste patriotismul boicotîndu-i pe membrii „Corpului păcii” și cerînd popoarelor africane să respingă „Corpul păcii” al președintelui Kennedy, grupare cu scopuri de spionaj.

Printre cei care au luat cuvîntul în cadrul mitingului pot fi citați: Osita Okeke, președinte al Sindicatului național al studenților din Nigeria, Ejiofor Osakwe, de la colegiul „Tedder Hall”, care a explicat adunării cum a ajuns scrisoarea în mîinile lui.

Cînd, sîmbătă seara, NK Adamolekun, directorul colegiului, a fost întrebare dacă știrile cu privire la demisia domnișoarei Michelmores erau adevărate, el a răspuns: „Despre demisie nu știu nimic. Cazul trebuie, în orice caz, să-mi fie raportat, și eu voi lua măsuri disciplinare”. Întrebat mai tîrziu ce semnificație are cuvîntul „demisie”, directorul a declarat că o asemenea acțiune nu ar fi în conformitate cu regulamentul colegiului. „Ambasada americană ar fi trebuit să mă informeze înainte ca asemenea acțiuni să fie puse în aplicare”.

Un purtător de cuvînt al Ambasadei S.U.A. din Labos a declarat însă că nu a primit nici un protest din partea guvernului nigerian în legătură cu această afacere. „După cîte știu eu, nici o persoană oficială din cadrul guvernului nu a discutat, nici în mod oficial, nici neoficial, această problemă cu noi” — a spus el.

„Cazul este încă în studiu” — a adăugat el.

A mai explicat că Michelmores răspunde în fața propriului său guvern, de la care a acceptat un angajament, precum și în fața guvernului nigerian. Cele două guverne vor aprecia în comun această demisie, „ținînd seamă de interesele afacerii” (adică ale „Corpului păcii”), pentru a vedea dacă Michelmores poate rămîne sau nu în Nigeria.

S-a adăugat, de asemenea, că ea a adresat o scrisoare de scuze directorului colegiului.

PARTICI- PAREA DANE- MARCEI LA PREGĂ- TIRILE DE RĂZBOI

Ca urmare la nota sovietică adresată Finlandei, prin care se propunea începerea de tratative în vederea asigurării securității în regiunea Mării Baltice împotriva unei agresiuni din partea militarismului vest-german și a aliaților lui, cercurile daneze din conducerea pactului atlantic încearcă acum să facă să se creadă că Uniunea Sovietică a născocit acest pericol. Acest lucru este însă fals. Danemarca ajută la încurajarea pregătirilor de război ale vest-germanilor. Datele de mai jos arată aceasta limpede:

Pas cu pas către război

- 1948, Danemarca este membră a N.A.T.O.
- 1954, Danemarca acceptă strategia atomică a N.A.T.O.
- 1958, Danemarca acceptă ca vase de război străine, prevăzute cu bombe atomice, să acosteze în porturile daneze.
- 1958, Danemarca primește rachete americane de tip „Honest John” și „Nike”, ambele

destinate să transporte încărcături atomice.

— 1960, Danemarca hotărăște să devină gestionara depozitelor militare vest-germane. În Jutlanda (Jylland) se construiesc asemenea depozite militare. La Korsør și la Fredrikshavn se construiesc baze navale, destinate în primul rând forțelor vest-germane. Vase de război vest-germane frecventează porturile daneze.

— 1961, Danemarca participă împreună cu efective vest-germane la noi mari manevre militare, bazate pe folosirea armelor atomice.

— 1961, presa americană și din R.F.G. insistă să lege Danemarca de un comandament comun în cadrul N.A.T.O. De multă vreme statele majore din Copenhaga sînt alcătuite din ofițeri danezi și vest-germani, printre alții. Dintre numeroasele măsuri adoptate în mod oficial de Danemarca și care au drept scop să încurajeze războiul se poate cita acordul dat de această țară pentru numirea generalului hitlerist Adolf Heusinger ca șef al Comitetului permanent al N.A.T.O.

Politicienii din cadrul N.A.T.O. declară că asemenea măsuri sînt luate în scop defensiv. Însă ei nu spun de ce alianța atlantică se încapăținează să se opună tuturor propunerilor de încheiere a unui pact de neagresiune, de destindere militară și de creare a unei zone fără arme atomice în Europa. Adevărul este că N.A.T.O. este o organizație agresivă, în cadrul căreia 135 de foști generali și amirali ai lui Hitler se pregătesc să dezlănțuie un nou război mondial.

FILMELE TREBUIE SĂ SPUNĂ ADEVĂRUL

Challenge

THE VOICE OF YOUTH

O fată de 17 ani din Portsmouth a deschis o discuție animată la rubrica „Poșta redacției” a publicației „Radio Times” cu privire la filmele de război. „Eu, ca și cei mai mulți dintre tinerii pe care îi cunosc — scrie corespondenta — ne-am săturat de filmele despre ultimul război care rulează în Occident”.

O altă fată, tot de 17 ani, scrie: „Cum ne-ar fi posibil să evităm un nou război, știind doar cum a început celălalt, cum a continuat (și mai continuă încă și acum în filme) și cum s-a terminat?”

Nenorocirea este că cele mai multe dintre filmele de război pe care le vedem nu ne spun nimic despre cauzele adevărate ale ororilor din perioada 1939—1945.

În fond, ce ni se oferă de la Hollywood? De obicei, cite o poveste indigestă de tipul « Errol Flynn gonindu-i singur pe japonezi din Asia » și alte povești de genul acesta. Filmele de categoria aceasta sînt pline de ofițeri superiori care-i conduc pe niște londonezi prostiți, pe niște locuitori din Lancashire, etc. ... spre niște fapte glorioase. E de la sine înțeles că ne-am săturat de asemenea prostii.

De ce nu ni se spune în asemenea filme cine sînt cei care răspund de izbucnirea războiului? Pentru mulți tineri de astăzi, asemenea lucruri fac parte din istorie în aceeași măsură ca și războiul însuși”.

Criminali fasciști trăiesc

Și iată o altă scrisoare în care este relatat un adevărat film despre cel de-al doilea război mondial:

„Dezbrăcați-vă!” — strigă gardianul. În grupuri de șase sau de zece, prizonierii trebuie să coboare într-o tranșee adîncă de citeva picioare și acolo sînt împușcați după ce li se ordonă să se întindă unul lîngă altul în fundul tranșeei.

Lucrul acesta face parte din istorie într-adevăr. S-a petrecut în 1941 în Estonia. Aproximativ 125 000 de persoane au fost exterminate în felul acesta. Doi dintre cei care răspund de acest masacru au fost judecați de-abia de curînd. Un al treilea, despre care se spune că trăiește în Anglia, a fost judecat și condamnat în lipsă. Anglia a refuzat să-l extrădeze.

Însă e aici ceva mai mult decît istorie: unul dintre directorii uriașului combinat chimic german „I.G. Farben” scria cele ce urmează subordonaților săi în ziua de 12 aprilie 1941:

„Noile noastre legături de prietenie cu organizația SS se dovedesc foarte rodnice. La un dîneu oferit de conducătorii unui lagăr de concentrare am luat măsuri cu privire la crearea unei organizații cu adevărat de clasa întâi în ce privește lagărele de concentrare, în cadrul lucrărilor din proiectul BUNA. Cu cele mai bune urări...”

Organizarea lagărelor de muncă forțată ale capitalismului german în 1941 face parte de acum din trecut. Însă omul care scria această scrisoare mai trăiește și astăzi. El locuiește la Mannheim, în Germania de vest. El face parte din consiliul de conducere a nu mai puțin de trei importante societăți.

VĂ VORBEȘTE O MAMĂ SPANIOLĂ

Eu sînt un exemplu de ceea ce poate face franchismul cu femeile din țara mea. Aveam un fiu care era bucuria ochilor mei, speranța mea. Fiul meu era încă tînăr, aproape un copil, cînd poporul spaniol s-a ridicat la luptă împotriva atacului fascist.

Ca și alții alții, în ciuda tinereții sale, fiul meu a luat parte la apărarea republicii.

O dată războiul terminat, copilul meu a fost arestat, pentru că fusese un luptător în rîndurile armatei republicane, și condamnat la ani lungi de temniță. El este închis de 22 de ani într-o închisoare din Spania. În închisoare el a trecut de la adolescență la vîrsta maturității: el este astăzi un om a cărui sănătate este zdruncinată, dar știu că totuși moralul său a rămas excelent. Dar ca el sînt mulți alți prizonieri, la numărul cărora se adaugă cu fiecare zi noi victime ale terorii franchiste.

Numai în închisoarea din Burgos există oameni condamnați la închisoare pe o perioadă al cărui total depășește 11 000 de ani, condamnări din care pînă acum s-au făcut aproape 6 000 de ani.

Greutățile, persecuțiile nesfîrșite nu ne înfricoșează. În întreaga Spanie, noi am strîns pînă acum zeci de mii de semnături prin care se cere eliberarea rudelor noastre întemnițate.

La 10 iulie 1961, cînd franchiștii pregăteau aniversarea a 25 de ani de la rebeliunea lor, noi, soțiile și mamele deținuților, am organizat la Madrid, Barcelona, Saragosa, Oviedo manifestații, cerînd amnistie și am adus în fața autorităților petiții acoperite de mii de semnături prin care cererile noastre erau sprijinite.

Poporul ne-a sprijinit cu caldă sa solidaritate și, datorită acestui sprijin, poliția nu a putut împiedica manifestațiile, nu a putut trece la repressalii.

Noi nu vom înceta lupta pe care o desfășurăm nu numai pentru eliberarea celor scumpi nouă care sînt încă închiși, ci și pentru eliberarea țării noastre. Noi luptăm pentru a recîștiga drepturile democratice pe care republica le acordase tuturor femeilor. Noi luptăm pentru a împiedica transformarea țării noastre de către imperialismul yankeu într-o bază de agresiune și de război.

R.V.

Atomul

ÎN SLUJBA PĂCII ȘI A PROGRESULUI

Locomotive nucleare

Cîteva cuvinte de introducere doar. În revista noastră am publicat în mai multe rînduri proiecte urmărind folosirea pașnică a energiei nucleare. Vă prezentăm mai jos o dare de seamă asupra locomotivei cu propulsie atomică, pentru a sublinia o dată în plus posibilitățile, pînă acum nebănuite, pe care le ascunde energia nucleară folosită în scopuri pașnice. Pentru aceasta trebuie însă să se ajungă la un acord cu privire la interzicerea totală a tuturor armelor nucleare, pentru ca energia atomică să devină în loc de nenorocire o binefacere pentru omenire.

★

De curînd, reporterul unui ziar american a adresat unui om de știință sovietic următoarea întrebare: „Spuneți-mi, vă rog, cînd vor fi date în exploatare primele dv. locomotive cu propulsie atomică?” El a fost foarte surprins să obțină răspunsul laconic: „Curînd!”.

Cel întrebare era, de altfel, dispus să-i dea și

detalii. Locomotiva cîntărește cu totul 430 de tone, greutate care depășește 12 locomotive de tonaaj mijlociu la un loc. Ea se compune din două părți principale, dintre care una conține reactorul atomic și schimbătorul de căldură, unde apa este transformată în vapori, și a doua, unde se găsesc o turbină și un condensator, unde vaporii sînt transformați din nou în lichid. Răcirea condensatorului este asigurată cu sodiu lichid. Drept combustibil pentru alimentarea motorului atomic se folosește uraniu obișnuit, îmbogățit cu cinci la sută uraniu tip U-235.

Blocurile de grafit sînt străbătute de canale care adăpostesc barele de uraniu. Sodiul lichid parcurge canalele și absoarbe căldura produsă. Încălzit la o temperatură de 450°C sodiul este transmis, cu ajutorul unor pompe speciale, la schimbătorul de căldură, care este îmbrăcat într-un strat de beton de o grosime de 80 cm. Aici căldura este transmisă unui alt vehicul termic intermediar, care este sodiu lichid, permițînd transformarea apei în

vapori fără nici o primejdie de contaminare radioactivă.

Vaporii de apă supraîncălziți la o temperatură de 400°C trec, cu o presiune de 60 de atmosfere, în turbina care, acționînd un generator electric, pune în mișcare locomotiva. Locomotiva este capabilă să parcurgă multe mii de kilometri fără să fie alimentată cu apă, căci este asigurat caracterul absolut închis al circuitului. Constructorii locomotivei prevăd că ea va putea parcurge aproximativ 60 000 km fără aprovizionare cu „carburant”.

Bineînțeles că la fabricarea tuturor instalațiilor tehnice ale locomotivei trebuie folosite numai materiale speciale și prețioase pentru a se exclude orice posibilitate de contaminare radioactivă atît a personalului, cît și a mărfurilor transportate. Sînt prevăzute dispozitive de securitate speciale pentru protecția cabinei mecanicului. Tabloul instrumentelor înregistrează cu precizie absolută orice deviere, chiar minimă, în funcționarea normală și regulată a instalațiilor.

Automobile nucleare?

Deși în domeniul folosirii energiei nucleare rapiditatea evoluției tehnice amintește de viteza sputnicilor, automobilul cu propulsie nucleară a rămas pînă în zilele noastre un fel de utopie nerealizabilă. Obiecțiile formulate în această privință de savanți și tehnicieni pot fi rezumate după cum urmează: un asemenea automobil ar fi prea greu, prea puțin economic, prea primejdios. Dimpotrivă, se proiectează fabricarea unor autocare foarte mari cu propulsie atomică, menite să acopere distanțe foarte mari. Se lucrează, de asemenea, la proiecte de remorchere transoceane a căror lungime (cea a remorcherelor și a șalupelor trase luate împreună) să atingă 80 m.

Submersibile pentru călători

O altă idee care are mai multe șanse de a fi transpusă în practică este cea a construirii unui submarin pentru pasageri. Este vorba de un submarin

neavînd pe bord nici bombe, nici rachete, destinat doar transportului de pasageri și care ar putea asigura, chiar în timpul iernilor celor mai friguroase, un trafic submarin cu mare viteză între Statele Unite și Uniunea Sovietică. Traiectul acestei linii ar urma să treacă pe la Polul Nord, sub banchizele imense ale regiunii arctice. Submarinul ar putea fi folosit, de asemenea, pentru transportarea mărfurilor.

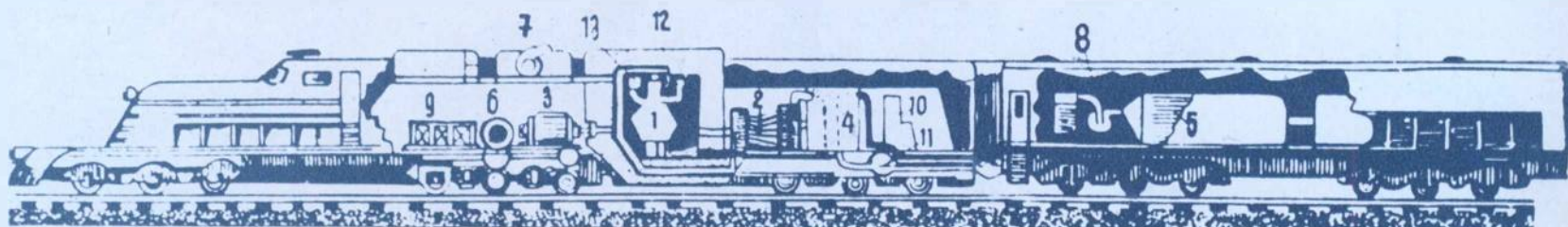
S-ar putea transforma, de exemplu, fără dificultăți mari submarinul american cu propulsie atomică „Nautilus” într-un vas submarin de pasageri sau de mărfuri.

Toate aceste proiecte ne conduc, o dată în plus, la ideea dezarmării generale și totale, care are ca scop și eliminarea tuturor armelor nucleare din lume și stabilirea unei întreceri pașnice a tuturor țărilor pentru folosirea cît mai bună a energiei nucleare, pentru îmbunătățirea vieții oamenilor.

WALTER ZORN

Iată modelul locomotivei cu propulsie atomică. Pentru moment, ea nu există decît pe proiectele de pe planșetele de desen ale institutelor de proiectări.

1 — reactorul nuclear; 2 — turbină; 3 — generator; 4 — condensator; 5 — refrigerent; 6 — motor de antrenare; 7 — ventilator; 8 — răcitor de aer; 9 — acumulatori; 10 — mecanism de comandă și de distribuție; 11 — pompă; 12 — ecran de protecție biologică; 13 — conductă de vapori.

Printre col

C

Ind am pornit să vizitez sectorul zootehnic al gospodăriei agricole colective din comuna Lenauheim, Ion Nicolae, secretarul comitetului U.T.M. din comună, s-a oferit să mă însoțească.

— Mergem împreună, spuse el. Poate aveți nevoie de ceva explicații.

Gestul secretarului comitetului U.T.M. era nu numai firesc, ci și cât se poate de binevenit. Președintele colectivei, tovarășul Viorel Uibaru, Erou al Muncii Socialiste, îmi relatase aspecte foarte interesante din munca tinerilor colectivști. Și cine altcineva putea să cunoască mai bine contribuția tinerilor la întărirea economică-organizatorică a gospodăriei agricole colective decât secretarul comitetului U.T.M.?

Spre surprinderea mea însă, secretarul s-a dovedit foarte econom

la vorbă. Mă uitam la el și observam cât de satisfăcut era văzându-mă atât de impresionat de construcția impunătoare, modernă a grajdurilor, a silozurilor turn, a castelului de apă, de mecanizarea existentă aici, începând cu adăpătoarele automate, cu liniile de decovil și terminând cu mulgătoarele automate, că m-am oprit îndelung să privesc minunăția aceea de vacă, care în 1961 a dat 6 000 litri de lapte. Pentru el, ca, de altfel, pentru toți colectivștii de aici, toate acestea erau lucruri obișnuite, arhicunoscute. În cele două urmări mi-a dat și o „explicație“:

— Vedeți, la construirea a tot ce vedeți aici a contribuit și tineretul. Și înnoind parcă firul unui gând, continuă: cum să nu muncească oare cu elan când toată averea de aici se revarsă și în casele colectivștilor? Și a început să-mi înșiruie o mulțime de cifre. Deși se spune că cifrele sînt în general mărturia seci, așa cum ni le-a înfățișat Ion Nicolae ele de-

scriu convingător poezia transformărilor revoluționare prin care trece satul în zilele noastre. Iată: 85 de colectivști, printre care și utemiștii Teodor Petcuț, Ion Vița, și-au construit case noi, 132 și-au cumpărat mobilă nouă. În 580 de case ale colectivștilor pătrunde, prin aparatele de radio, muzica lui George Enescu sau a lui Barbu Lăutaru. Ana Lung, și ca ea încă 249 de colectivști, nu-și mai pleacă șalele asupra coveții cu rufe. Mașinile electrice de spălat, nou cumpărate, le scutesc de această muncă în plus. 87 de colectivști și-au cumpărat mașini de cusut, 23 — mașini aragaz, 180 — biciclete, 11 — motociclete și motorete, 30 de colectivști au fost trimiși la casele de odihnă, și cifrele ar mai putea continua. În cât timp au ajuns acești colectivști să treacă de la lampa fumegîndă cu petrol la mașina electrică de spălat rufe? Dacă am lua în considerație anul înființării G.A.C., înseamnă că toate acestea au fost înfăptuite

în ceva mai mult de un deceniu. În 10—11 ani, țărani din comuna ce poartă numele poetului german Lenau au înfăptuit, de cînd au tradus în viață cuvîntul partidului, unindu-se în marea familie a colectivștilor, ceea ce nu au putut înfăptui moșii și strămoșii lor timp de secole.

Tabloul ar fi incomplet însă dacă am vorbi despre transformările petrecute în viața colectivștilor din Lenauheim numai din punct de vedere material, fără a aminti de transformările petrecute mai cu seamă în conștiința acestor țărani colectivști, în modul lor de a gândi și munci.

În timpul regimului burghezomoșieresc, cei ce stăpîneau țara ațîțau ură, vrajbă între țărani romîni și cei aparținînd minorităților naționale, pentru a-i împiedica să se unească în lupta împotriva exploatării. Colectivștii, fie ei romîni, germani, sîrbi sau maghiari, sînt astăzi membri ai aceleiași familii, cu aceleași drepturi, pre-

Ordine, curățenie, mijloace mecanizate de muncă caracterizează grajdurile de la Lenauheim ←

Grajduri pentru tineretul bovin la G.A.C. Lenauheim →

În crescătoria de porci de la G.A.C. Lenauheim ↓

Activiștii din Lenauheim

ocupări. Încerci o mare satisfacție văzându-i cu câtă tragere de inimă muncesc pentru a da viață indicațiilor partidului și guvernului nostru, pentru a pune în practică recomandările Consfătuirii pe țară a țăranilor colectivști. Ei știu că toate acestea sînt în folosul dezvoltării avutului gospodăriei, al satisfacerii cerințelor lor materiale și culturale.

Cînd ne-am apropiat de doi tineri colectivști, am auzit o discuție aprinsă. Am asistat la o adevărată dispută între Petru Ris și un alt tînăr colectivist:

— Densitatea medie a porumbului de soiul HD-302 trebuie să fie de 35 000—40 000 de plante la hectar, susținea Petru Ris.

— De cît!? Nu mai obții tu 5 000 kilograme de porumb boabe la hectar cît îi lumea dacă lași o asemenea densitate, răspundea celălalt.

Pînă la urmă au luat ziarul cu recomandările Consfătuirii pe țară a țăranilor colectivști și s-au

lămurit. Petru Ris nu avea dreptate. Densitatea medie la soiul amintit trebuie să fie de 28 000—30 000 de plante la hectar.

Această aprinsă controversă nu era nimic pe lîngă înfierbîntarea pe care o stîrnesc întrecerile pentru cîștigarea locului de echipă sau brigadă fruntașă în mărirea producției la hectar sau pe cap de animal. Însă de se întîmplă ca o brigadă să rămînă în urmă cu efectuarea unei munci, așa cum s-a întîmplat cu brigada a II-a în campania de recoltare, toate brigăzile îi sar în ajutor. Este vorba doar nu despre locul I, ci de avutul gospodăriei, al lor.

Viața nouă a tinerilor colectivști, noile lor preocupări se văd și din felul cum își petrec timpul liber.

Am stat o zi întreagă la căminul cultural din această comună. Era duminică. Și, ca de obicei, în duminicile de iarnă, țăranii nu au cine știe ce treburi de rezolvat în jurul casei. Dar spre deosebire de

trecut, cînd erau nevoiți să se adune în grupuri pe la rîspintii, în fața circiumilor sau a curților, sînt acum strînși cu toții la căminul cultural. Tineretul, în special, era „în păr”, cum spune o vorbă din popor. Comitetul U.T.M. pe comună, împreună cu consiliul de conducere al căminului cultural, organizase pentru ei o seamă de activități interesante, atractive. Dimineață se organizaseră întreceri de trîntă, șah, tenis de masă și alte competiții prevăzute în programul Spartachiadei de iarnă a tineretului. Tinerii care nu participau la întreceri făceau repetiție în diferitele formații cultural-artistice sau erau spectatori. Tinerii colectivști își unesc forțele nu numai în lupta pentru întărirea economică-organizatorică a G.A.C., ci și pentru înflorirea activității cultural-artistice.

În formația corală, de exemplu, alcătuită din 111 persoane, cîntă printre alții și utemiștii Elena

Barth și Cornel Păunescu, Elena Meteleancă și Ion Schadek. Mulți utemiști sînt și în formația de dansuri. Ea are în repertoriu și dansuri romînești, și germane, și maghiare. Tineri ca Elena Barth, de naționalitate germană, și Ion Jiva sînt logodiți și în curînd se vor căsători. Și asemenea exemple mai sînt destule.

Izvorul prieteniei care leagă pe tinerii de naționalități diferite este politica partidului nostru. Partidul le-a arătat calea spre gospodăria colectivă, spre o viață îmbelșugată, fericită. Cum să nu muncească plini de însuflețire Teodor Petcuț, Gerlinde Farago, Cornel Sîrbescu, Petru Ris și ceilalți tineri colectivști pentru traducerea în viață a Directivelor Congresului al III-lea al P.M.R. cînd s-au convins din proprie experiență de ceea ce înseamnă pentru ei politica partidului nostru, gospodăria colectivă?

F. POPESCU

FORȚA DRAGOSTEI DE LIBERTATE

Scriitorul Henri Alleg a fost între 1950 și 1955 directorul cotidianului „Alger républicain”, singurul ziar din Algeria care oglindea punctele de vedere ale opiniei publice democratice. Ziarul a fost interzis, și Alleg a trecut în ilegalitate în noiembrie 1956. Arestat la 12 iunie 1957, el a fost torturat de parașutiștii din divizia nr. 10 comandată pe atunci de generalul Massu (avansat nu de mult de guvernul lui De Gaulle în postul de guvernator al celei de-a 5-a regiuni militare, la Metz, în nordul Franței).

O largă campanie de presă a urmat unor zvonuri neliniștitoare lansate în legătură cu așa-zisa „dispariție a lui Alleg”. Din închisoare el a denunțat metodele de gestapou folosite de diferite elemente ale armatei colonialiste franceze, sprijinite de guvern, și astfel au apărut două cărți — „Tortura” și „Prizonieri de război”. În paginile acestor cărți, Henri Alleg a adus la cunoștință lumii și opiniei democratice franceze atitudinea curajoasă a patrioșilor algerieni întemnițați, contribuind astfel în mare măsură la dobândirea adesiunii maselor la lupta justă a poporului, a tineretului din Algeria pentru independență, democrație și progres social.

După mai bine de patru ani petrecuți în temnițele colonialiste, Henri Alleg a reușit să evadeze, să ia calea libertății.

Am considerat că pentru cititorii noștri va fi de un mare interes să adresăm fostului conducător al tineretului algerian, care este Henri Alleg, câteva întrebări cu privire la rolul jucat de tineretul acestei țări în lupta de eliberare a Algeriei.

Publicăm, de asemenea, un fragment din cartea „Tortura”, care demască sălbăticia colonialiștilor, chinurile suferite de acest patriot devotat cu trup și suflet cauzei sale. Asemenea lui au fost torturați mii de alți eroi algerieni.

REDAȚIA

INTREBARE: De când ați scris cartea „Tortura”, încă pe când erați la închisoare, au avut loc în Algeria schimbări importante. Care este părerea dv. despre situația actuală?

RĂSPUNS: În timpul celor 7 ani de război, poporul algerian a pierdut — după calculele întreprinse — 1 milion de oameni, și trebuie să ținem seamă că populația țării nu numără decât 10 milioane de suflete. De asemenea, 3 milioane de algerieni au fost internați în lagăre așa-zise „de regrupare”. Tocmai pentru că a făcut astfel de sacrificii imense în lupta sa pentru independență, independența trebuie să aducă poporului algerian realizarea tuturor obiectivelor pentru care el a luptat.

INTREBARE: Care este participarea tinerilor patrioți algerieni la lupta de eliberare?

RĂSPUNS: Cred că pot afirma fără să exagerez cituși de puțin că în Algeria — ca în majoritatea țărilor coloniale, de altfel — tineretul s-a găsit în primele rânduri ale luptei. Multe exemple pot fi citate pentru a scoate în lumină curajul și eroismul tinerilor algerieni. Mă voi limita la

experiența mea personală pentru a afirma cele ce urmează:

Vârsta medie a celor 12 persoane condamnate la moarte la Barberousse era între 20 și 25 de ani. Mulți tineri care nu au atins încă etatea de 18 ani au fost condamnați la moarte și executați. La Barberousse, proporția tinerilor era atât de mare, încât ei au trebuit să fie întemnițați într-o cameră separată, căreia i se spunea apoi „camera copiilor”. Acolo erau și adolescenți de 15 și 16 ani, care luaseră parte la lupte. Eu însumi am fost prieten cu un băiat care aruncase o grenadă într-un post de poliție. Pe vremea aceea avea 15—16 ani.

În general, în toate închisorile franceze pentru patrioții algerieni erai izbit de marele număr de tineri. Eu nu am decât 40 de ani, dar la închisoarea din Gennes eu eram socotit un bătrîn, pentru că vârsta medie a deținuților era de 25 de ani. Cel mai bun prieten al meu avea 20 de ani, și eu nu mă simțeam de loc vîrstnic alături de el. De altfel, înainte de a deveni directorul ziarului, eu am deținut multă vreme funcția de secretar al Federației tineretului algerian.

TORTURA*

Lo... m-a legat de scîndură: o nouă ședință de tortură începea. — De data asta vei avea de-a face cu „Gégène cea mare”, spuse el.

În mîinile schingiuitorului meu văzui un aparat mai mare, și în însăși suferința pe care mi-o pricinuia am simțit o diferență calitativă. În locul mușcăturilor ascuțite și rezezi care păreau că-mi sfîșie trupul simțeam acum o durere mai mare, care mi se infunda adînc în toți mușchii și îi răsucea mai îndelung. Mă crispam în chingi, strîngeam călușul între fălci și țineam ochii închiși. Am continuat să fiu scuturat de un tremur nervos și după ce s-a sfîrșit.

— Știi să înoți? mă întrebă Lo..., aplecat asupra mea. Te învățăm noi. Hai la robinet!

Mai mulți înși ridicară scîndura de care mai eram încă legat și mă transportară în bucătărie. Acolo sprijiniră de chiuvetă capătul scîndurii pe care se găsea capul meu. Doi sau trei parașutiști țineau celălalt capăt. În bucătărie pătrundeau numai o lumină slabă de pe coridor. În penumbră recunoscu pe Ir..., pe Cha... și pe căpitanul De..., care părea să fi luat acum conducerea operațiilor. Lo... fixă un tub de cauciuc la robinetul nichelat, care strălucea deasupra obrazului meu. Îmi înveli capul cu o cîrpă, în timp ce De... îi spunea: „Puneți-i o opritoare în gură”. Prin cîrpă, Lo... mă strîngea de nas și-mi înfipse o bucată de lemn între dinți, ca să nu pot închide gura sau respinge tubul. Cînd totul fu pregătit, îmi spuse:

— Dacă vrei să vorbești, n-ai decât să miști degetele.

Și deschise robinetul. Cîrpa se îmbiba repede. Apa îmi curgea peste tot: în gură, în nas, pe toată fața. Numai puțină vreme am mai putut aspira cîteva mici înghițituri de aer. Încercam, con-

tractîndu-mi gîtlejul, să absorb cît mai puțină apă cu puțință și să rezist asfixiei, reținînd cît mai mult aerul în plămîni. Dar n-am putut rezista decât cîteva clipe. Aveam impresia că mă înec și mă cuprinsese o spaimă teribilă, însăși spaima morții.

Împotriva voinței mele, toți mușchii trupului mi se încordau în mod inutil, ca să mă smulgă sufocării. Împotriva voinței mele, degetele mîinilor mi se agitau nebunește.

— S-a făcut! Vrea să vorbească, spuse o voce.

Apa a fost oprită și mi-au scos cîrpa. Am respirat. În ciuda întunericului, am văzut pe locotenent și pe căpitan, cu țigările în gură, cum mă loveau pe burtă cu toată puterea brațelor, pentru a mă face să dau afară apa înghițită. Amețit de aerul pe care-l respiram, abia simțeam loviturile.

— Ei, să te-auzim!

N-am scos nici un cuvînt.

— Și-a bătut joc de noi! Pune-l iar cu capul dedesubt!

De data asta am strîns atît de tare pumnii, încît mi-am înfipt unghiile în palme. Eram hotărît să nu mai mișc degetele. Mai bine să mă asfixiez de la început. Mi-era teamă să retrăiesc acea clipă îngrozitoare în care am simțit că mă scufund în inconștient, cu toate că în același timp mă zbăteam din toate puterile ca să nu mor. Nu am mai mișcat degetele, dar în trei rînduri am resimțit acea neliniște insuportabilă. În ultima clipă m-au lăsat să-mi recapăt respirația, în timp ce mă făceau să dau afară apa înghițită.

La ultima încercare mi-am pierdut cunoștința.

.....

Am înaintat în genunchi spre o saltea de lîngă perete. Am încercat să mă întind pe burtă, dar salteaua era tivită pe toate

părțile cu sîrmă ghimpată. În spatele ușii am auzit risete:

— L-am băgat la salteaua cu sîrmă ghimpată.

Vorbea mereu același om. O voce răspunse:

— A reușit totuși să ciștige o noapte, ca să le lase tovarășilor lui timp să se ascundă.

Fringhia subțire îmi intra în carne, mîinile mă dureau, iar felul în care îmi legaseră brațele îmi dădea senzația că mi se rup umerii.

Mi-am frecat vîrfurile degetelor de cimentul aspru ca să le fac să singereze și astfel să ușurez puțin presiunea singelui în mîinile umflate, dar n-am reușit.

Pe o ferestruică de sus vedeam cum se luminează de ziuă. Am auzit un cocoș cîntînd și am calculat că parașutiștii și ofițerii, obosiți de truda acelei nopți, nu se puteau înapoia înainte de ora nouă, cel mai devreme; trebuia deci să folosesc cît mai bine acest timp pentru a-mi recăpăta forțele înaintea următorului „interogatoriu”. Încercam să mă destind, rezemîndu-mă cînd pe un umăr, cînd pe celălalt, dar trupul meu refuza să se liniștească.

Ir... a intrat primul în cameră și mi-a dat o lovitură de picior, spunîndu-mi:

— Stai jos!

Nu m-am mișcat. M-a înșăcat și m-a rezemat într-un colț. După o clipă mă zvîrcoleam iar sub efectul curentului electric. Simțeam că rezistența mea îi făcea din ce în ce mai brutali și mai nervoși.

— Ia să-i punem noi degetelele lui Gégène și în gură, spuse Ir... Deschide gura! ordonă el.

Pentru a mă forța să mă supun, mi-a strîns nările și, în clipa în care am deschis gura ca să res-

pir, mi-a împins firul adînc în fundul gurii, în timp ce Cha... dădea drumul generatorului. Am simțit cum crește intensitatea curentului și rînd pe rînd mi s-au contractat gîtul, fălcile, toți mușchii feței, pînă și pleoapele. Într-o crispare din ce în ce mai dureroasă.

Acum Cha... ținea firul.

— Poți să-i dai drumul, îi spuse Ir... Stă și singur.

Într-adevăr, fălcile mi-eră sudate pe electrod din cauza curentului și mi-era imposibil să descleștez dinții, oricît m-aș fi străduit. Sub pleoapele crispate, privirile îmi erau străbătute de imagini de foc, de desene geometrice luminoase și mi se părea că simt cum îmi sînt împinși ochii afară din orbite. Curentul atinsese tensiunea maximă, ca și suferința mea. Această părea să fi ajuns la culme și mă gîndeam că nu puteau să-mi provoace mai multă durere decât simțeam atunci.

Dar l-am auzit pe Ir... spunînd celuilalt, care punea în mișcare generatorul electric:

— Învîrți sacadat: încetinești, apoi pornești iar...

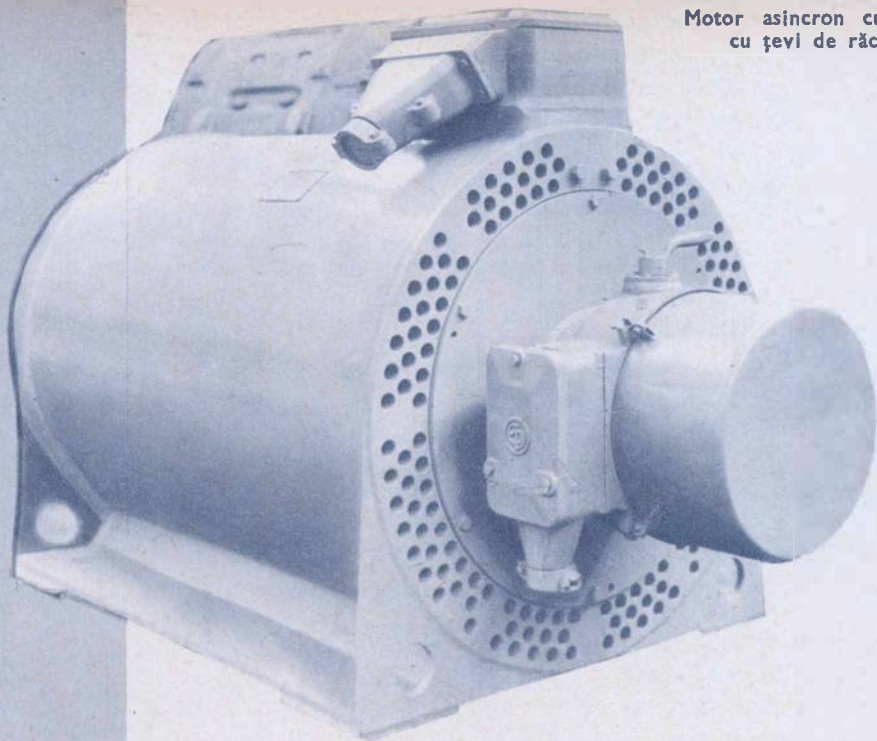
Am simțit cum intensitatea curentului slăbește, cum spasmele care-mi prindeau tot corpul descresc și apoi cum, dintr-o dată, cînd se acționa generatorul în plin, curentul mă sfîrteca din nou. Ca să scap de aceste schimbări bruște de intensitate care reprezentau culmea supliciuului, am început să mă lovesc din răsputeri cu capul de pămînt și fiecare lovitură îmi aducea o ușurare. Ir... mi-a strigat de aproape de tot în ureche:

— Nu încerca să te omori, că n-o să reușești!

.....

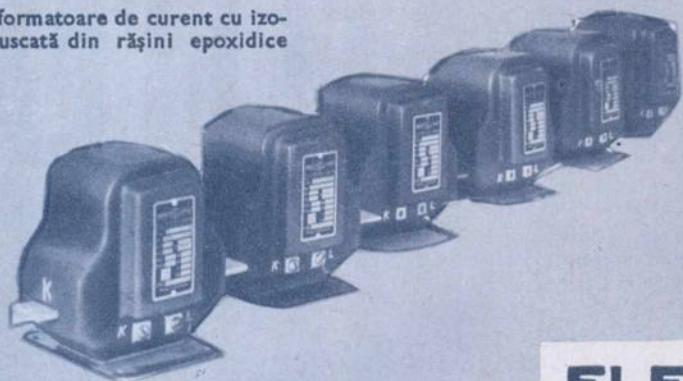
* Fragmente din cartea lui Henri Alleg apărută în Editura politică, 1958.

Motor asincron cu inele,
cu țevi de răcire

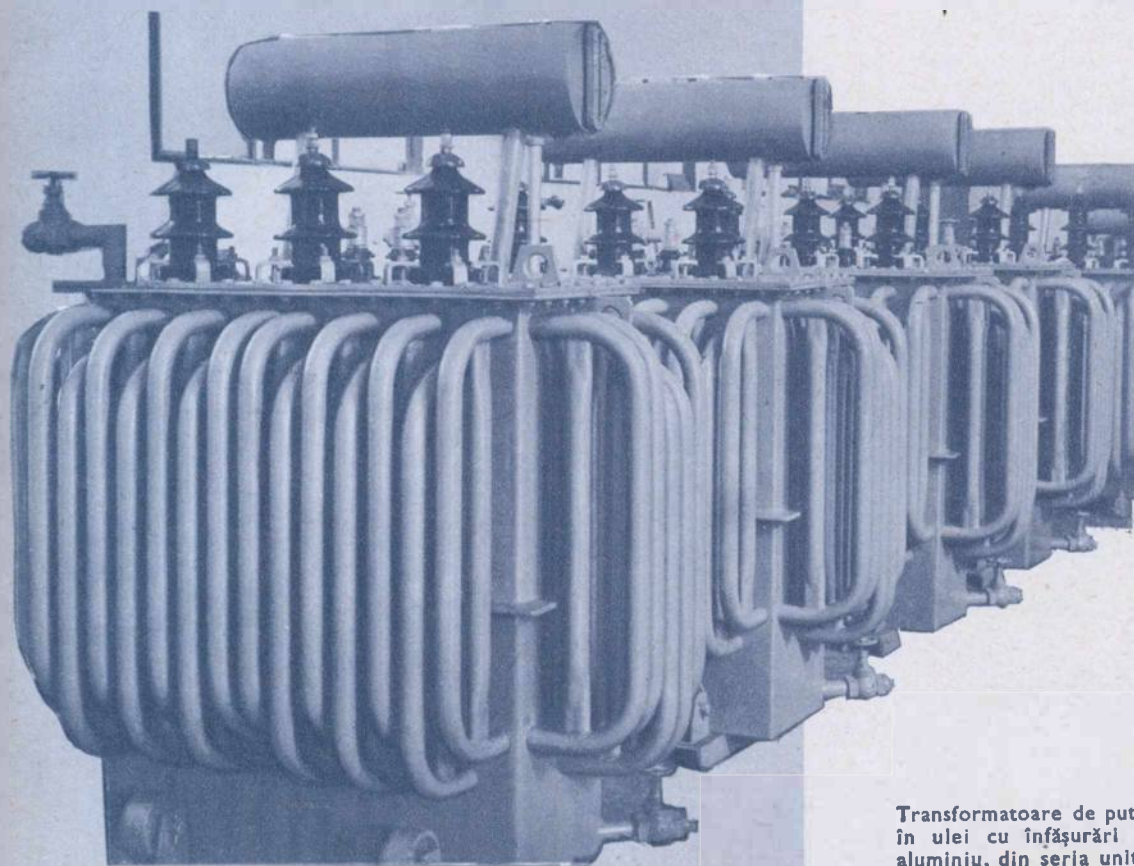
PRODUS

Transformatoare de curent cu izolație uscată din rășini epoxidice

LA

UZINELE
ELECTROPUTERE

Transformatoare de putere
în ulei cu înfășurări din
aluminu, din seria unitară

ine vizitează astăzi Uzinele „Electroputere“ din Craiova și vine greu să creadă că acestea s-au născut abia cu un deceniu și ceva în urmă, o dată cu primele mlădițe ale industrializării țării noastre.

Halele enorme, pe care le va străbate și cele pe care le va vedea construindu-se încă și în prezent, înaltul nivel tehnic al mașinilor-unelte, condițiile moderne de lucru și sociale pe care le au la dispoziție miile de muncitori ai uzinei vor lăsa vizitatorului impresia unui gigant industrial modern în plină dezvoltare.

Dar impresia va fi și mai profundă când vizitatorul nostru va face cunoștință cu zecile și sutele de produse pe care fabrica le livrează în cantități din ce în ce mai mari, atât în țară cât și în străinătate.

Să vedem, pe scurt, câteva din produsele uzinei.

Motoarele electrice sînt, probabil, cele mai cunoscute mașini electrice datorită multiplelor lor întrebuințări.

Uzinele „Electroputere“ produc în prezent motoare asincrone cu rotorul în scurtcircuit și cu inele, executate în diferite tipuri de protecție. Aceste motoare se folosesc acolo unde condițiile de lucru ale motoarelor sînt mai grele, ca, de exemplu, în hala cu praf sau unde în motoare pot pătrunde picături de apă care pot deteriora izolația motorului. Puterile acestora variază între 100 și 1 000 kW.

Tensiunea de lucru a acestora este de 6 000 V, iar la motoarele mai mici, de ordinul a 100-200kW, de 400 V. Motoarele se fabrică la turații variind între 500 și 1 500 de rotații pe minut.

Proiectantul care proiectează o stație de pompe pentru alimentarea cu apă a unui oraș, sau cel care creează la planșetă un strung carusel, sau poate un altul care are de conceput instalația de ventilație a vreunui mare combinat chimic au acum un larg diapazon de motoare pentru pompele, strungurile și ventilatoarele lor și nu vor mai fi nevoiți să apeleze la liste de motoare fabricate în străinătate. Și nu orice motoare! Acestea au performanțe comparabile, în ceea ce privește randamentul, greutatea, gabaritele și durata de viață, cu ale celor mai bune motoare de pe piața mondială. Nu întîmplător motoarele românești sînt cerute din ce în ce mai mult la export.

În hala de alături, vizitatorul va face cunoștință cu transformatoarele. Acestea sînt aparate cu ajutorul cărora se obține transformarea unei tensiuni înalte într-una joasă sau invers.

Cine a vizitat însă o centrală electrică, o fabrică mare sau o stație de transformare poate să-și dea seama că fără aceste aparate nu se poate concepe electrificarea. Oricine poate vedea, trecînd prin miile de sate electrificate, transformatoarele de tip rural, montate pe stîlpi de lemn sau beton. Și în orașe, cabinele metalice amplasate aici, colo, și posturile subterane ascund transformatoare.

Fabrica de transformatoare a Uzinelor „Electroputere“-Craiova produce în prezent seria unitară de transformatoare de putere cu înfășurări de aluminiu sau cupru cu puteri de la 100 la 1 600 kilovolt-ampere, în construcție normală sau pentru climat tropical.

Construcția lor robustă, randamentul înalt, înalta calitate a execuției au făcut ca acestea să fie solicitate în multe țări. Transformatoarele „tropicale“ sînt solicitate acolo unde, datorită temperaturii ridicate, se cer condiții speciale de răcire.

Dar fabrica produce și transformatoare mari, unități pînă la 40 000 de kilovolt-ampere la tensiuni pînă la 110 000 de volți, iar în curînd fabrica va asimila unități pînă la 80 000 kVA, 110 000 de volți.

Alături, în hala fabricii de aparataj, vom găsi o altă noutate: transformatoarele de măsură de înaltă tensiune în rășini. Față de cele ale căror bobine se află în cuvă cu ulei, acestea reprezintă un pas mare înainte. Volumul lor e mai mic, siguranța lor în exploatare crește.

Proiectanții instalațiilor electrice s-au bucurat la apariția acestor aparate: dimensiunile lor reduse le vor permite reducerea volumului instalațiilor electrice.

În aceeași hală vom face cunoștință cu întrerupătoarele de înaltă tensiune, începînd de la 6 pînă la 110 kilovolți. Aceste aparate sînt indispensabile în orice circuit electric pentru întreruperea automată sau de la distanță a circuitului, la cerere sau la apariția vreunei defecțiuni în circuit.

În majoritatea stațiilor de transformare de 110 kV din țară func-

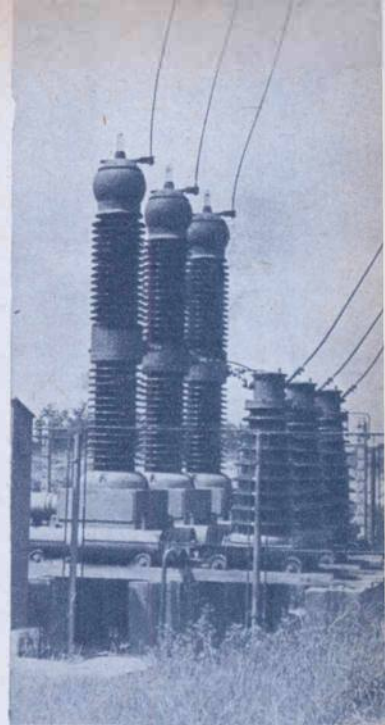
ționează azi întrerupătoare fabricate la Uzinele „Electroputere“ din Craiova.

Dar electrificarea țării presupune multe genuri de mașini și aparate.

Fabrica produce un întreg sortiment de aparate necesare instalațiilor electrice. Separatoarele de 6—110 kV, care au rolul de a întrerupe vizibil circuitele electrice după ce în prealabil a fost declanșat întrerupătorul, sînt din ce în ce mai de calitate. Ultimele tipuri, cu cuțite avînd deschiderea în plan orizontal, constituie separatoare moderne, cu performanțe înalte. Siguranțele fuzibile de înaltă tensiune pe care le produce uzina joacă în circuitele respective aproape același rol ca și siguranțele din instalațiile electrice existente în casa fiecăruia.

În fabricile uzinei vom întîlni, de asemenea, celule electrice prefabricate, complet echipate, descărcătoare cu rezistență variabilă care protejează instalațiile electrice contra supratensiunilor atmosferice, bobine de reactanță care au rolul de „limitator“ al curenților de scurtcircuit și deci tot de protejare a instalațiilor electrice și alte aparate.

Colectivul uzinei poate fi mîndru de realizările lui, pentru că acestea sînt destinate să facă viața oamenilor mereu mai bună, mai frumoasă. Și mulți se gîndesc atunci cînd curentul electric care trece invizibil prin firul incandescent al becului la care studiază cu pasiune o problemă

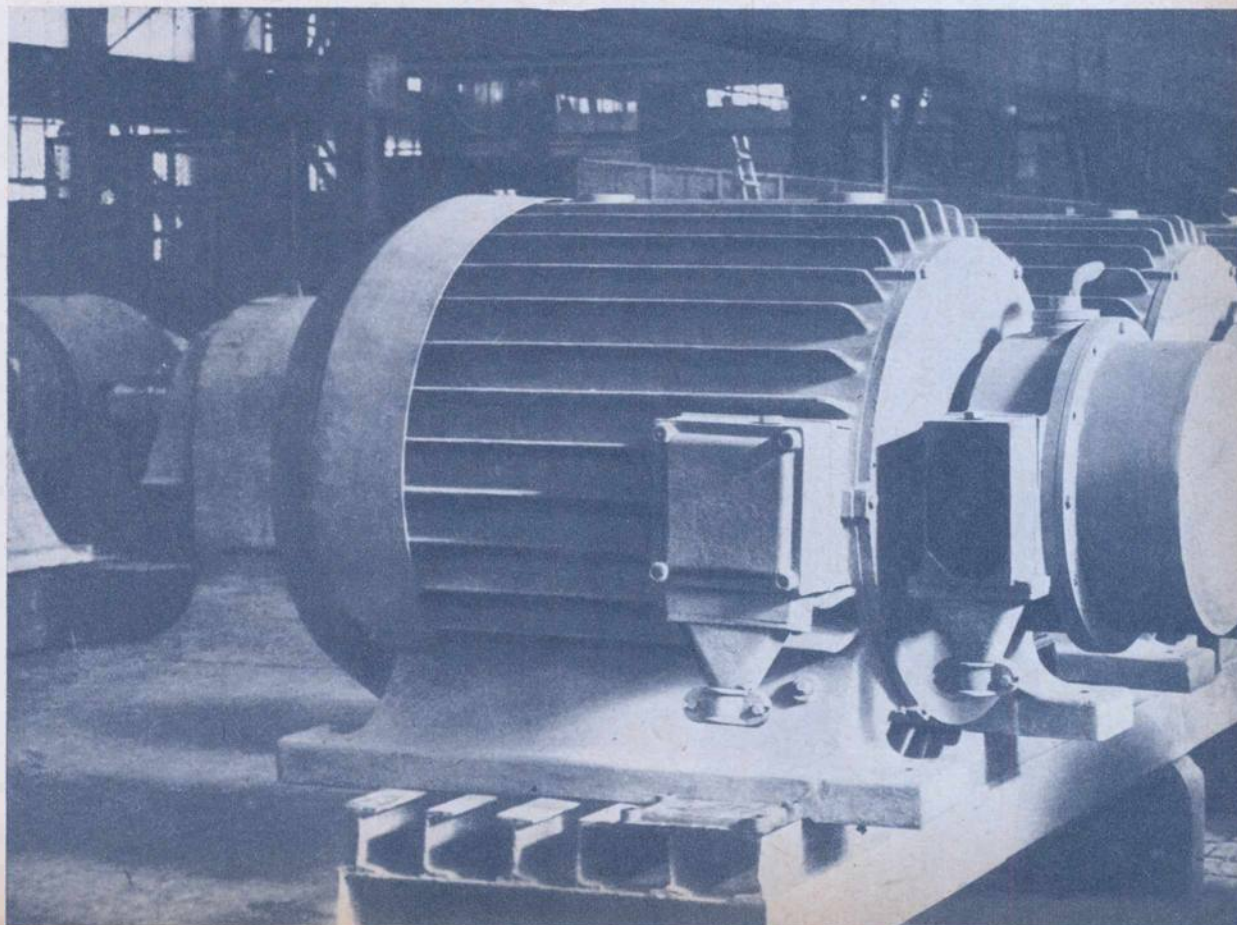

Întrerupător în ulei 110 kV

științifică sau se delectează cu o carte bună că el a parcurs într-o fracțiune de secundă zeci de transformatoare, întrerupătoare, separatoare, siguranțe, a trecut prin barele celulelor fabricate la uzina unde mii de muncitori tineri și vîrstnici, antrenați în întrecerea socialistă, fac să crească puterea industrială a țării noastre. Această modernă întreprindere este unul dintre roadele înțeleptei politici a partidului, care ne conduce în marșul nostru victorios spre viitorul comunist.

Ing. NISTOR MIHAI
I.S.P.E. — București

Motor asincron cu inele, cu nervuri de răcire

Sfârșit de săptămână într-un complex social studentesc

„Orășel al studenților” și „complex social studentesc” sînt două denumiri sau mai bine zis două realități devenite familiare în viața acestei categorii de tineri. Ele au apărut în toate centrele de învățămînt superior din țară, și numărul lor crește cu fiecare an universitar. Noile „orășele” oferă studenților cele mai bune condiții de viață și studiu, camere spațioase, frumos mobilate, cu cel mult patru paturi, difuzor, săli de lectură ale fiecărui etaj, cantină modernă etc. Spațiu, aer, ferestre mari cu perdele frumoase și florile din glastră te fac să fii vesel, optimist, ca studenții din fotografie, de la complexul social nr. 1 din București, care se pregătesc acum să meargă la clubul Universității sau la casa de cultură a studenților pentru a-și petrece împreună o seară liberă. Dar am uitat să vă spun: e sîmbătă seara și la ora aceasta aproape toți studenții din complex, uitînd pentru o zi cursurile, amfiteatrele, se pregătesc să meargă la o reuniune, la un spectacol de teatru, la un film. Comitetul U.T.M. și consiliul U.A.S. pe Universitate se îngrijesc din vreme ca pentru sîmbătă seara și duminică să procure cît mai multe bilete și invitații. O parte sînt distribuite prin facultăți, dar foarte multe sînt date chiar prin comitetul de cîmin pe complex. La complexul nr. 1 e președinte studenta Cristina Bănăseanu din anul IV — istorie. E o fată voinică, autoritară, de care se tem în special băieții... (bineînțeles aceia — puțini — care sînt certați cu ordinea și curățenia). Dar cum se apropie zilele libere (sîmbăta după-amiază, duminica) începe toată lumea să-i dea tîrcoale: doar, doar se va putea obține cel mai bun bilet. Și mulți obțin. Studentele Maria Murea și Maria Frintu sînt printre „norocoasele” care au primit invitații pentru reuniunea studenților de la politehnică. Sînt două studente bune.

Și astfel, dacă ai lua cameră cu cameră, ai vedea că aproape toți studenții se pregătesc să-și petreacă la club, la un spectacol seara de sîmbătă, într-un mod plăcut și instructiv. Dar cei care, din diverse motive, totuși, rămîn în cîmin?

— Pentru aceștia, ne spune Cristina Bănăseanu, avem alte mijloace: stația de radioamplificare, convorbiri despre cărți și filme etc.

Stația, în afara unor puncte selecționate din programul de radio, prezintă de trei ori pe săptămînă și emisiuni locale, care conțin un scurt comentariu al evenimentelor interne și externe, un carnet cultural, prin care studenții sînt informați asupra manifestărilor culturale care au loc sau urmează să aibă loc (la casa de cultură, la clubul Universității etc.), și o mult comentată rubrică de sport. De asemenea, stația prezintă cu succes rubricile: „Am văzut pentru dv. filmul...”, „Moravuri și năravuri”

Sus — Au ieșit în grup, dar dincolo de poarta complexului mulți iau direcții diferite la sfârșit de săptămînă

Jos — Aici stația de radioamplificare...

(cîteva minute de satiră și umor cu cazuri concrete din viața complexului), „La ordinea zilei” (cu evenimentele deosebite), „Medalionul nostru” etc. Adevesea, la stație sînt invitați să vorbească studenților profesori, asistenți de la Universitate. Astfel, I.D. Bălan a vorbit despre „Eroi contemporani ai literaturii noastre”, Savin Bratu — despre „Figuri reprezentative în literatura noastră”, Tatiana Nicolescu — despre „Aspecte noi în literatura sovietică”. Aceste conferințe au fost ascultate cu mult interes, dovadă fiind faptul că la terminarea lor studenții au venit la stație pentru a pune întrebări. Adevesea conferențiarul au mers în camerele studenților pentru a continua discuțiile. Adăugînd la toate acestea seriile literare (ca, de pildă, cele închinete lui Mihail Sadoveanu și G. Topîrceanu), audițiile muzicale etc., înțelegem că studenții își petrec în mod plăcut și instructiv timpul liber chiar fără să plece din cîmin.

Dar dacă aceste activități sînt organizate de comitetul de cîmin al complexului, sînt altele care se organizează chiar de către studenții la nivelul... camerei. Nu de mult, în camera 201 din blocul A, unde locuiesc trei studente de la chimie și o studentă cubaneză, s-a organizat o frumoasă seară dedicată Cubei. Ore întregi fetele au audiat muzică cubaneză și au ascultat-o pe Boudy Camejo Haydee povestind despre patria ei. La complexul nr. 1 s-au mai organizat astfel de seri închinete studenților din Vietnam, din Tanganica etc. În camera nr. 13 din blocul A Jean Andreiță din anul IV filologie tocmai traducea o poezie scrisă de colegul său de cameră și facultate, un student din R.P. Mongolă. Dacă treci prin frumoasele săli de lectură ale complexului întîlnești și acolo numeroși studenți. Mulți dintre

Unii sînt gata de plecare, alții au în această sîmbătă după-amiază program de cameră

ei erau din anul V și se aflau încă în examene. Dar și ei își mai găsesc vreme pentru a asculta o emisiune de muzică ușoară transmisă prin stația de radioamplificare sau pentru a merge la un spectacol. Da, și ei își găsesc vreme pentru că, în general, studenții au mai mult timp liber. În „orășel” ca și în complex ei au condiții optime de viață și studiu, se pot pregăti mai bine și mai repede, rămînîndu-le mai mult timp liber pe care să și-l petreacă într-un mod plăcut, recreativ.

M. CIOBANU

TIBERIU UTAN

E chipul tău*

*Pe bobul cît o lacrimă de mic,
în mii de snopi, în fiecare spic,
cu lînii fine meșterit cu greu,
plugarule, săpat e chipul tău.*

*Grăunțele-l păstrează încrestat,
de rădăcina spicului legat —
și recunoști pe flece grăunte
al griului, de soare arsa-ți frunte.*

*Plăpînd în toamnă, a crescut nițel,
s-a ridicat cît crește-un băiețel,
și-apoi însetoșat de trai, de viață,
a prins și el oleacă de mustață...*

*Și ca și noi la optsprezece ani, —
cînd se dăzu tnalț și zvelt în lan
venitu-l-a și lui, curată, ora,
cu alte spice să incingă hora.*

*...Îndatorat, pămîntul Ńi-a adus
atîta grîu cît dor Ńn el ai pus.
Ţi-a prins pe boabe chipul, să se știe
că e al celui ce-l muncește pe vecie.*

*) Din volumul de versuri apărut în Editura tineretului.

ANTON BREITENHOFER:

UCENICIA LUI JAKOBI

Referindu-ne la cartea lui Anton Breitenhofer, nu putem să nu reținem preocuparea consecventă, așa zice, a autorului pentru reliefaarea destinului pilduitor și emoționant al unor tineri ai zilelor noastre. Cea dintii povestire, bunăoară (*Focul*), are în centrul ei o întâmplare din viața unui fost furnalist devenit absolvent al facultății de filozofie; cadrul celei de-a doua (*Al cincisprezecelea*) e fixat tot în mediul studentesc. O altă povestire (*Era într-o toamnă*) surprinde frământările ucenicului Egon Heim în fața măreției naturii și a puținei lui — deocamdată — îndeminări în a-i transcrie frumusețea în culori, lumini și umbre. Și exemplificarea ar putea continua.

Aproape toți eroii cărții lui Anton Breitenhofer sînt muncitori sau foști muncitori deveniți studenți, ingineri, tehnicieni etc. Cei mai mulți dintre ei, din motive sociale obiective, au apucat-o ceva mai tîrziu pe calea învățaturii, de unde o continuă febrilitate în tot ce fac, o pasiune nemărturisită, dar evidentă de a retrăi, a recîștiga anii trecuți, de a-i concentra pe dimensiuni mai mici. Eroul nuvelei care dă titlul volumului, Franz Jakobi, a fost și student, dar noi avem puține date din această perioadă a vieții lui. Timpul afectat în mod normal învățaturii este brăzdat la oameni ca el și de multe alte evenimente extrastudentești, și eroul, fiind angajat cu toată ființa lui în procesul de transformare revoluționară a țării noastre, este obligat, social vorbind, să facă față bine tuturor sarcinilor ce decurg din calitatea de comunist. De aici acea densitate și bogăție a vieții lui, sugestiv reliefaată de prozator.

Cunoașterea, dinăuntru a clasei muncitoare, orientarea cu precădere a scrisului către acest mediu i-au înlesnit prozatorului să ne descopere elemente noi. Unul dintre acestea e tendința spre cultură, spre învățatură consecventă a mediului muncitoresc.

Tendința de a învăța cît mai mult, de a se instrui, în cel mai deplin înțeles al cuvîntului, a devenit o însușire caracteristică tineretului nostru. Ea are o largă semnificație socială, privește personalitatea generațiilor ce se ridică.

Complexitatea psihologică a muncitorului, marea lui capacitate de a asimila frumuseți pe care o orînduire nedreaptă i le răpise, e o altă latură a povestirilor din acest volum. Ea se înlanțuie cu o autentică vibrație în fața naturii (*Simfonia pastorală*, *Era într-o toamnă*), pe care eroii lui Anton Breitenhofer o iubesc cu pasiune. Tineri în marea lor majoritate, ei sînt cuprinși de un adevărat patos revoluționar în tot ce săvîrșesc. Și e interesant faptul că, deși își cultivă pasiuni creatoare proprii personalității fiecăruia (muzica, plastica, turismul) sau se instruiesc cu perseverență, noi nu-i simțim nici un moment altfel decît profund integrați colectivității. Pentru că autorul are marea îndeminare de a extrage, fără a le separa din contextul vieții, anumite trăsături specifice muncitorului din vremea noastră, a cărui nebănuită putere de cuprindere a lumii e remarcabil surprinsă artistic, autorul încheind din toate povestirile sale un portret colectiv al clasei muncitoare, bine trasat în datele sale esențiale. Același Franz Jakobi, o dată ajuns inginer, devine mai apropiat de tovarășii săi de muncă, îi stimulează să-și ridice calificarea, nivelul ideologic și cultural, îndrumîndu-i și ascultîndu-i cu căldură. Faptele de eroism săvîrșite de unii încă din cea mai fragedă adolescență, puterea de sacrificiu, intrarea lor în rîndurile luptătorilor revoluționari la o vîrstă cînd alții se mai jucau (*Alfred din Pantaloni*), dăruirea cu care muncesc ei pentru înălțarea acestei lumi noi fac din cei mai mulți eroi ai cărții lui Anton Breitenhofer exemple demne de urmat.

GEORGE MUNTEAN

CE SĂ CITIM

ZAHARIA STANCU

— COSTANDINA. Prefață de Aurel Baranga. Colecția „Biblioteca pentru toți”, nr. 108, 286 pag. — 4 lei

IULIA SOARE

— O PLIMBARE LA BĂNEASA —
nuvele, 232 pag. — 4,85 lei ; 9,30 lei (cartonat)

I. I. LAJECINIKOV

— PALATUL DE GHEAȚĂ — roman, ediția a II-a. Traducere din limba rusă de Maria Bistrițeanu și Alexandru Ștefănescu — Medeleni. Versuri de Mihail Calmicu. Prefață de M.V. Necikina, 464 pag. — 10,50 lei.

PUSKIN A. S.

— POEZII. Traducere din limba rusă, prefață de Tamara Gane. Colecția „Biblioteca pentru toți”, nr. 109, 326 pag. — 5 lei.

ROMAIN ROLLAND

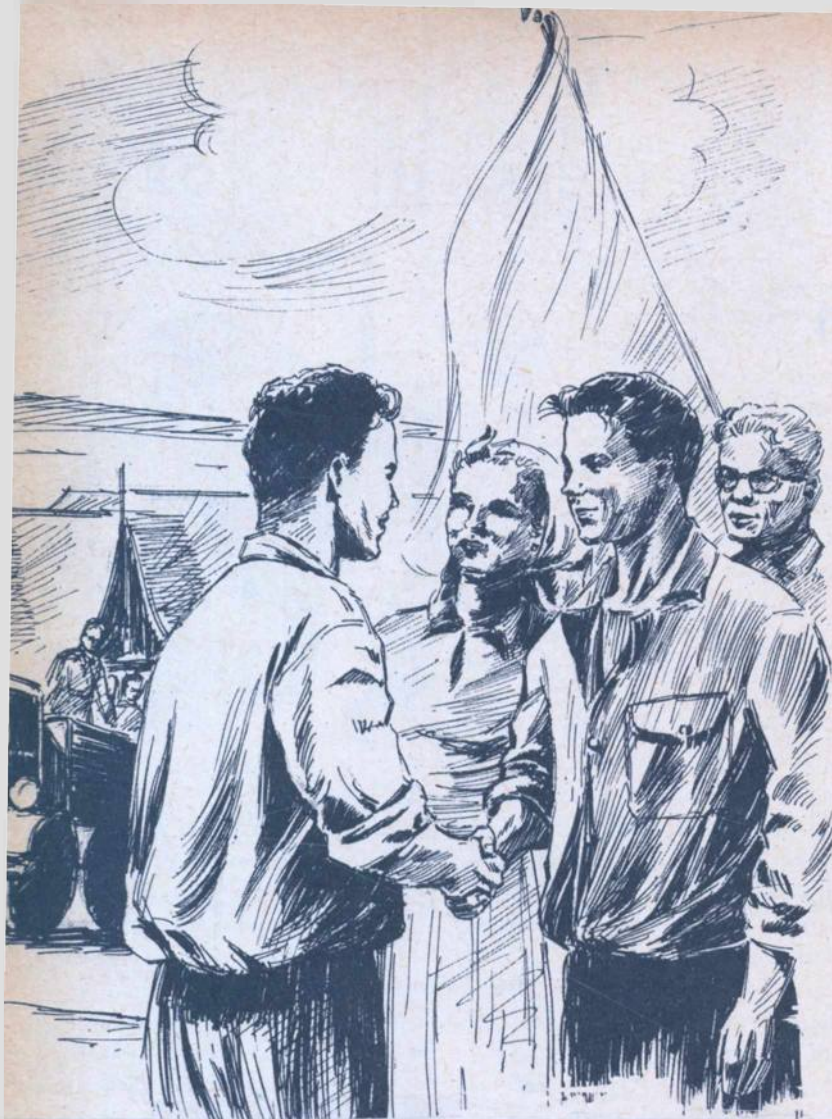
— JEAN CHRISTOPHE, roman, 3 volume, vol. I — Zorile, Dimineata, Adolescentul; vol. II — Revolta, Bîciul, Antoinette; vol. III — Viața în casă, Prietenii, Rugul în flăcări, Ziua ce va să vină. Ediția a II-a (Traducere din limba franceză). În romînește de Oscar Lemnar, vol. I — 400 pag.; vol. II — 592 pag.; vol. III — 732 pag. — 41 lei (broșat)

SPIRIDON POPESCU

— MOS GHEORGHE LA EXPOZITIE. Ediție îngrijită și prefață de I.D. Bălan. Colecția „Biblioteca școlarăului”, 200 pag. — 4,25 lei.

Editura tineretului

Prietena
noastră
CARTEA

Băieții înțelegeau aceste priviri. Le înțelegeau, se umflau în pene, dar de cele mai multe ori cădeau pe gânduri.

În seara aceea, orașelul Tucikovo de lângă Moscova arăta într-un chip neobișnuit. Unde și când se mai văzuse ca pe străzile lui să se plimbe tineri tăcuți, îngândurați? Nici risete, nici cîntece, nici sunetele acordeonului. Iată doi care au rămas în urma grupului și discută cu pasiune. Despre ce? Poate despre examenele apropiate, poate despre fete, dar mai sigur despre pilotul Gagarin, despre faptul că în țara noastră poți săvârși întotdeauna fapte eroice.

Așa a fost în seara aceea de primăvară.

Iar ceva mai târziu întreaga clasă a X-a de la Școala din Tucikovo a început din nou să chibzuiește despre faptele eroice, despre locul fiecăruia în viață.

Asta s-a întîmplat la examenele de absolvire. Lucrarea la literatură era intitulată: „Numai înainte, numai în prima linie”.

Pentru lucrare se dau numai trei ore, și în acest interval scurt trebuie să chibzuiești la întreaga ta viață, să te cîntărești, să simți, să înțelegi de ce ești în stare, unde poți aduce mai mult

viitorului sovhoz „Gagarin”. Vanea se considera gagarinist. E adevărat că în ziua aceea friguroasă de aprilie, spre deosebire de echipamentul cosmonautului, Vanea nu purta decât un tricou. În ziua aceea de 12 aprilie, evenimentele s-au desfășurat atât de vertiginos, încît reporterul nu apucase să se gîndească ce să-l întrebe pe primul gagarinist, iar celălalt ce să răspundă.

Pe banda magnetofonului s-a obținut o înregistrare foarte haotică, alcătuită aproape în întregime din interjecții și exclamații.

Dar iată că înregistrarea s-a terminat. Glasul gagarinistului de pe pămînturile înțelenite a zburat la Moscova, iar Vanea cu prietenii lui au început cu una dintre cele mai vechi îndeletniciri ale oamenilor — amenajarea locuinței.

Locuința era un cort. Același despre care s-au scris cîntece, același cort îmbibat de fumul focului, același cort legendar despre care vorbiseră de atîtea ori în compunerile lor elevii din clasa a X-a din Tucikovo și pe care nici unul dintre ei nu-l văzuse niciodată.

În timp ce unii fixaseră corturile, alții au și început aratul.

Partidul te însărcinează, Ivan Gherasimovici

VLADIMIR CEACIN

Studioul central de filme documentare încheie în prezent turnarea unui film în culori de lung metraj despre cei de pe pămînturile înțelenite.

În acest film se arată cum trăiesc și muncesc eroii de rînd de pe pămînturile înțelenite.

Publicăm mai jos nuvela cinematografică documentară a lui V. Ceacin care arată cum au hotărît toți elevii din clasa a X-a dintr-o școală de lângă Moscova să plece, să trăiască și să muncească în noul sovhoz „Iuri Alekseevici Gagarin” de pe pămînturile înțelenite.

În nuvelă se povestește cum șeful uneia dintre brigăzi, comunistul Ivan Gherasimovici Neteaga, îi ajută pe tineri să-și găsească locul în viață, dezvoltă la ei simțul tovarășesc, dragostea de muncă, de romantismul vieții pe pămînturile înțelenite.

Glasul primului cosmonaut din lume a fost auzit pe tot globul, a fost auzit și în mica școală din Tucikovo, de lângă Moscova.

Pentru prima oară, o lecție din clasa a X-a a fost întreruptă dintr-un motiv bine întemeiat. În acele clipe, tăblițele de pe coridor pe care scria „Respectați liniștea” se arătau pur și simplu

stupide, ridicole, pentru că absolut toată lumea, chiar și profesorii cei mai severi, strigau, rîdeau, aplaudau.

Și cînd, în sfîrșit, larma s-a potolit, fetele au privit parcă altfel pe băieți. În fiecare privire era o întrebare: „Dar tu cum ești? Tu ai putea să fii ca Gagarin?”

folos patriei. Alături de filele de hîrtie, pe o sugativă, o mină desenează mecanic o rachetă, un cort, un foc de tabără.

Desigur, pe o hîrtie poți să scrii ce vrei și rămîne așa cum e scris. Dar dacă nu e pe hîrtie, ci în realitate?

În realitate, redactorii de la ziarul „Komsomolskaia pravda” au citit cu interes scrisoarea elevilor din clasa a X-a de la Școala din Tucikovo. În scrisoare ei cereau ca unui nou sovhoz de pe pămînturile înțelenite să i se dea numele de Iuri Gagarin și-și exprimasu dorința de a trăi și a munci în acest sovhoz.

Și iată că s-a găsit un astfel de sovhoz. Mai bine zis, mai întîi s-a găsit doar un stîlp cu inscripția: „Sovhozul «Iuri Gagarin»”. Stîlpul a fost înfipt în pămînt de oameni chiar în ziua și la ora cînd pilotul Gagarin a vestit lumii din Cosmos: „Continuă zborul... Merg mai departe...”. Pilotul mergea mai departe în Cosmos, iar oamenii mergeau mai departe pe Pămînt.

Să-l luăm, de pildă, pe Vanea Terlii. El a fost unul dintre primii care au pășit pe pămîntul

Brigada a doua a început prin a instala în centrul viitoarei tabere o menghină și o nicovală. Brigadierul Ivan Gherasimovici Neteaga lovește cu ciocanul în nicovală, și acest sunet neobișnuit, nou pe pămînturile înțelenite, răsună peste stepă, sperînd dihorii și păsările.

Și îndată, răspunzînd parcă brigadierului, tabăra de cîmp a brigăzii se umple de vaiet și zăngănitul metalului. Brigada montează și verifică mașinile abia primite. Dihorii se ascund speriați în vizuinile lor.

Iar cînd s-a lăsat seara dihorii au ieșit iarăși din vizuini și au început uimiți privind minunea.

Minunea se afla toată pe drep-tunghiul alb al unui ecran. Pe o combină fusese întins un ecran, și acum se vedea aici, în stepă, cum lucraseră mai demult la desțelenirea pămîntului oamenii.

Chipurile spectatorilor — tractoriști ai brigăzii — sînt încordate. Cît de apropiat le este ceea ce văd și cît de îndepărtat! Îndepărtat este că astăzi nu se mai ară cu boii; mereu cîte un spectator întoarce capul în direcția unde sînt aliniate puter-

nicele tractoare. Iată tehnica nouă și puternică așezată în rânduri lungi de-a lungul întregii tabere a brigăzii a doua.

Și deodată se aude, în întinericul serii, o motocicletă. Dar asta nu se mai petrece pe ecran, ci pe stepa înțelenită. Motociclistul s-a apropiat de spectatori.

Din mână în mână a transmis un bilet. Iată-l că a ajuns la cel cărui îi este adresat — brigadierul Ivan Gherasimovici Neteaga.

El desface biletul, și în acel moment se termină o parte a filmului. În timp ce operatorul schimbă rola la aparat, Ivan Gherasimovici citește cu glas tare biletul.

— „La noi vor sosi niște băieți și fete, aproape copii. În total sînt nouă oameni și vin de lângă Moscova. Partidul te însărcinează, Ivan Gherasimovici, să le fii tată, să-i înveți, să-i educi, să-i călești”.

Brigadierul termină de citit biletul. Din întineric se aud glasuri însuflețite:

— Îi vom primi. Îi vom întâmpina cum se cuvine.

— Vom găsi loc pentru toți.

Noaptea învăluie corturile brigăzii a doua. De la un cort la altul răsună un cîntec viguros, bărbătesc: „Vuia furtuna, ploaia cădea...”.

Dacă arunci o privire într-unul din aceste corturi, vezi trei băieți. Se bărbieresc în același timp în fața unei oglinjoare.

Într-un alt cort, cineva fixează cu grijă o stea de bățul drapelului roșu transmisibil.

Iată un alt cort. Unul dintre băieți scrie la lumina lămpii o scrisoare. Se disting numai primele rânduri: „Mîine dimineață vor veni la noi nouă tineri. Trei băieți și șase fete. Fii însă liniștiți. Sînt absolvenți ai clasei a X-a, aproape copii...”.

Bucătăreasa Maria, o moldoveancă, stă în cortul său. Curăță cartofii pentru micul dejun. După ce a aruncat în cazan ultimul cartof, a stat puțin pe gânduri, iar apoi și-a scos valiza și a pus pe masă nouă bomboane.

Cîntecul viguros continuă să plutească deasupra corturilor. Dacă dai ușor deoparte fișia de pînză care acoperă intrarea unuia dintre ele, îl vei vedea pe Ivan Gherasimovici scoțindu-și de sub pat valiza. În ea sînt hainele de sărbătoare. Brigadierul își scoate carnetul de însemnări, stiloul și carnetul de partid din buzunarele hainelor obișnuite de lucru. Multă vreme se uită îngîndurat la carnetul de partid.

Ivan Gherasimovici răsfoiește încet paginile carnetului de partid. Aici sînt semăturile oamenilor care l-au ajutat să trăiască, care l-au îndrumat treptat, zi de zi, pe o cale justă, cinstită, frumoasă.

O șampilă. Semnătura secretarului comitetului raional. Imediat Ivan Gherasimovici aude parcă un glas îndepărtat: „Vă felicităm, tovarășe Neteaga, pentru primirea înaltului titlu de membru al Partidului Comunist al Uniunii Sovietice...”.

Iată și numele unui organizator de partid. Din nou lui Ivan Gherasimovici i se pare că aude un glas părintesc îndepărtat: „Partidul te trimite pe pămînturile înțelenite”.

Iată și un alt nume, și acum un glas nou a pătruns în cort: „Vin la noi niște băieți și fete. Nouă inși de lângă Moscova. Partidul te însărcinează, Ivan Gherasimovici, să le fii tată, să-i înveți, să-i educi, să-i călești”.

Și iată-i coborînd din autocamion și uitîndu-se stingheri în jur. Stau lângă valizele lor. În fața se află aliniată întreaga brigadă. La flancul drept — un drapel roșu. Ceva mai departe — o orchestră de amatori. Răsună un marș de bun venit. Prin mîinile oaspeților trece drapelul transmisibil.

— Ce știți să faceți fiecare? întrebă Ivan Gherasimovici.

Tinerii răspund cu sfială:

— Știu să conduc automobilul...

— Știu să cos... Numai cu pantalonii e mai greu.

— Eu știu să desenez...

— Cînt puțin la chitară...

— Mă pricep la desen tehnic...

— Eu știu să repar aparate de radio...

— Tatăl meu e chirurg-șef și cunosc puțin medicina.

Numai un tânăr cu ochelari tace fisticit. Hotărîndu-se, în sfîrșit, răspunde:

— Iar eu nu știu nimic...

...Acum cei noi își iau micul dejun. S-au instalat la masă, iar toată brigada, împreună cu bucătăreasa, stă în spatele lor și se uită cum mîncă viitorii tovarăși. Cu un zîmbet blînd și înțelegător îi observă Ivan Gherasimovici pe cei care mîncă. Unii înfulecă de zor, alții abia mișcă lingurile, fără nici un entuziasm, alții au început cu bomboanele.

Micul dejun s-a încheiat. Bucătăreasa Maria strînge mîhnită farfuriile în care a mai rămas mîncare. Ce să facă cu ea? S-o arunce?

Ivan Gherasimovici spune pe un ton serios:

— Acuma cu toții veți scrie scrisori celor de acasă. Este un ordin. În fiecare marți o scrisoare, iar dacă cineva vrea să scrie mai des nu pot decît să mă bucur.

În dimineața zilei următoare. Liniște. Brigada doarme.

— Scularea! răsună de-a lungul corturilor.

Din toate corturile ies fuga cu prosoapele în mînă oameni goi pînă la brîu. Numai pînzele de la intrarea a două corturi rămîn nemișcate.

Brigadierul intră într-unul din ele. Pe masă sînt trei ceasornice și o pereche de ochelari. Toate ceasornicele arată ora Moscovei. Ivan Gherasimovici le dă cu trei ore înainte. Tinerii dorm.

...Soarele se află la zenit. Brigada e în toiul zilei de muncă.

La mîngîna de care am vorbit mai sus se află tînărul cu ochelari. Alături este Ivan Gherasimovici. Tînărul taie fierul cu dalta. Îl taie cu mișcări nesigure, aproape gingașe. Brigadierul îl învață:

— Mai tare. Nu strînge ciocanul de gît, ia-l de coadă. Lovește!

Tînărul lovește. Nu se aude însă izbindu-se metalul de metal. Genele tremură dincolo de sticlele ochelarilor. Îl doare.

Ivan Gherasimovici ia din mîna tînărului dalta. Lovește și cu dreapta și cu stînga. La fiecare lovitură se aude izbindu-se oțelul de oțel. Apoi dă sculele tînărului cu ochelari.

— Așa trebuie.

Brigadierul se îndepărtează. În spatele lui, ucenicul încearcă să lovească și cu dreapta și cu stînga. Dar parcă tot nu se aude zăngănitul metalului.

Lîngă o combină s-au adunat fetele. Un mecanizator voinic, dar fisticit, le explică, bîlbiindu-se din cînd în cînd:

— Asta se cheamă volan.

Fetele notează.

— Iar astea sînt cuiburile pentru uns. O combină are mai bine de două sute.

Una dintre fete întrebă:

— La ce interval se unge mașina?

Mecanizatorul tace un timp și se uită la cer.

— Nu există nici un fel de intervale. Ne sculăm mai devreme și o ungem.

Glasul lui este acoperit de zgomotul unui tractor. Pe lîngă ei trece repede un „DT-54”. Alături de tractorist stă una dintre fete. Face semne cu mîna prietenelor și rîde.

Fetele își ascund carnetele și se uită cu exigență la instructorul lor. Acesta privește din nou spre cer.

— Sigur că se poate... numai... ștergeți-vă pe picioare.

Fetele urcă pe scara combinei. Pentru prima dată pășesc pe aceste trepte de fier sandale, papuci, iar cineva e chiar în picioarele goale.

...Soarele a obosit. După ce și-a luat politicoș rîmas bun, a plecat la culcare.

Într-un cort, un flăcău din Tucikovo scormonește cu o șurubelniță în măruntaiile unui aparat de radio. În timp ce lucrează murmură:

— Puterea curentului este direct proporțională cu tensiunea și invers proporțională cu rezistența.

Un mecanizator al cărui chip e luminat de o lămpă dă din cap aprobator.

Tînărul a atins un contact, și în cort a răsunat glasul Moscovei:

— Scrieți-ne pe adresa: Moscova, Piața Nișkaia 25, Comitetul de radio al U.R.S.S., Redacția ultimelor știri...

Într-un alt cort, tinerii scriu. La lumina lămpii se vede tînărul cu ochelari.

— Astăzi am tăiat fier. Pot și cu dreapta, pot și cu stînga.

...Tractoarele stau aliniate. În cabina unuia se zărește basma albă a unei fete. Dacă te apropii și tragi cu urechea, auzi și cuvintele:

— Maneta din stînga întoarce spre stînga, maneta din dreapta — spre dreapta...

Puternicele mașini stau încremenite în jurul taberei brigăzii a doua. Stau nemișcate în întineric, ascultînd un cîntec glumeț

care se naște, acompaniat de chitară, lîngă focul de tabără.

Ceva mai departe se zărește silueta unei fete care stă îngîndurată. La ce se gîndește? Poate la cuvintele cîntecului.

Cît timp au stat tinerii în brigadă se poate indica după calendar, după peisajele din diferitele anotimpuri, dar noi îl vom indica după suprafața arată și după farfuriile de la masa de prînz.

Cu cît plecau mai departe în stepă tractoarele cu noii gagari niști, cu atît mai curate rămîneau farfuriile de pe masă, cu atît mai des se auzea: „Încă o porție!”.

Ei învățau nu numai să desțelenească pămîntul, dar și să construiască case.

Odată construiau o casă. Mai bine zis săpau temelia dreptunghiulară. Au săpat două laturi, dar apoi s-au oprit și s-au sprijinit în lopoți. Mai aveau de săpat două laturi, dar îi împiedica soarele.

Parcă n-ar fi putut soarele acesta să mîngîie recunoscător cu razele sale pe constructori? Dar el nu vrea. Soare de stepă, fără control, își face de cap. Te arde cu razele pînă apar pete întunecate pe cămăși, apoi le usucă și o ia de la început.

Pe lîngă șantier trece o mașină. Claxonează, platforma ei te ispiteste. Pe platformă sînt pasageri cu prosoape în mînă, dar mai e loc destul.

Tinerii din Tucikovo au aruncat lopoțile. Soarele asta parcă e metal șlefuit!

Autocamionul se îndepărta, lăsînd în urmă o dîră de praf. Nimeni din cei de pe platformă nu s-a gîndit că un dreptunghi trebuie să aibă patru laturi.

Și totuși dreptunghiul s-a făcut. A fost făcut cu aceleași lopoți de alți oameni.

Și cînd departe a claxonat vesel autocamionul, Ivan Gherasimovici și alți tractoriști au pus jos lopoțile și au plecat.

...Absolvenții clasei a X-a stăteau făcuți lîngă temelia viitoarei case. Fie că te uiți cu ochiul liber, fie prin ochelari, vezi că dreptunghiul e gata. Au stat, au tăcut și s-au dus la corturile lor.

...Dimineața, în tabăra brigăzii. Liniște. Dintr-un cort iese tînărul cu ochelari, care are o brasardă pe braț. Este de serviciu.

După ce trage aerul în piept, strigă cu palmele făcute pîlnie:

— Scularea!

Nici o mișcare. Pînza corturilor nu se clintește.

Tînărul se ridică pe vîrfuri și strigă și mai tare:

— Scularea!

Din nou liniște. Corturile sînt încremenite. Tînărul nici n-a observat cînd cineva i-a pus mîna pe umăr. S-a întors și l-a văzut pe Ivan Gherasimovici. Brigadierul îi face semn într-o parte unde vede că toată brigada sapă ceva.

Tînărul își scoate ochelarii și se uită din nou. Începe să rîdă, își suflecă mînele și fuge spre tovarășii săi.

— Așa e bine, spune Ivan Gherasimovici în urma lui, zîmbind.

(Din „Molodoi kommunist”)

pe ecrane

„BĂTĂLIE ÎN MARȘ”

O producție în două seri a studiourilor „Mosfilm”

Scrittoarea Galina Nikolaeva, alături de Maksim Sgalovici, semnează scenariul acestui film inspirat după cartea sa cu același nume. Regizor: Vl. Basov. În rolul inginerului-șef Bahirev joacă un foarte bun actor sovietic, Mihail Ulianov, pe care l-am admirat în rolul lui Serghei din spectacolul cu piesa „Poveste din Irkutsk” cu prilejul turneului în țara noastră a teatrului „Vah-tangov”. Ne vom reaminti cu plăcere de pasionanta dispută dintre Bahirev, care se străduiește să organizeze munca în uzină după cele mai noi cerințe ale tehnicii, și directorul Valgan, un spirit retrograd.

„VIZITA PREȘEDINTELUI”

O producție a studiourilor poloneze

Aici se dezbat probleme de educație a tinerei generații. Filmul acuză pe acei părinți care, sub pretextul multiplelor ocupații, se îndepărtează sufletește de copiii lor.

„TOT AURUL DIN LUME”

O coproducție franco-italiană

Cunoscutul regizor francez René Clair semnează și scenariul și adaptarea acestei comedii, care ridiculizează moravurile presei burgheze, demască minciuna care se ascunde în spatele reclamei stridente din Occident. În rolul principal: Bourvil.

Cadru din filmul „Bătălie în marș”

Cadru din filmul „Vizita președintelui”

LUCRARI ALE TINERILOR COMPOZITORI

Septembrie 1961. În sala mică a Palatului R.P.R. se desfășoară cea de-a II-a etapă a Concursului internațional pentru vioară „George Enescu”. În fața juriului, format din unii dintre cei mai de seamă reprezentanți ai artei muzicale contemporane, Daniel Podlovski cântă, după Sonata a III-a de Jsaye, „Capriciul” nr. 2 de Paganini, Sonata a II-a de Enescu și o lucrare contemporană românească: „Poemul primăverii” de Dumitru Bughici. Cu remarcabila sa artă, care i-a adus în acele zile titlul de laureat al concursului, Daniel Podlovski a tălmăcit emoționantul mesaj de idei al uneia dintre cele mai recente lucrări ale tinărului compozitor român.

„POEMUL
PRIMĂVERII”
de Dumitru Bughici

De-a lungul veacurilor, mulți artiști au unit în lucrările lor noțiunea de „primăvară” cu aceea a „tineretii”, asociind anotimpul ce simbolizează primenirea naturii cu anii adolescenței.

Intitulată „Poemul primăverii”, lucrarea lui Dumitru Bughici este închinată curajului și energiei, visurilor și aspirațiilor tinerești, care astăzi în țara noastră au atâtea posibilități de afirmare și împlinire. Aici, ca și în multe alte lucrări ale sale („Poemul vieții noi”, „Poemul concertant pentru violoncel și orchestră”, „Simfonia-poem”), Dumitru Bughici vedește o deosebită pre-dilectie pentru acest gen.

Solicitînd întregul ansamblu orchestral modern, lucrarea permite în același timp solistului să desfășoare resursele expresive ale poeticului instrument care este vioara. Nenumărate pasaje reușesc să pună, într-adevăr, în valoare timbrul cristalin, expresiv, plin de forță, dar și de mlădiere al vioarei.

Poemul lui Dumitru Bughici se caracterizează printr-o atmosferă tinerească, fremătătoare, care te captivează de la prima audiție.

În lungul șir de lucrări elaborate în ultimul timp de tinerii noștri compozitori, un loc de seamă îl ocupă oratoriul-fantezie al lui Tiberiu Olah intitulat „Constelația omului”.

ORATORIU-FANTEZIE
„CONSTELAȚIA
OMULUI”
de Tiberiu Olah

În ultimii ani, Tiberiu Olah a abordat cu succes genul vocal-simfonic. Printre lucrările sale de acest gen, un loc deosebit îl ocupă oratoriul „Constelația omului” pentru tenor, recitator, cor și orchestră pe versuri de Vladimir Maiakovski.

Puțini compozitori au reușit să se adreseze cu succes versurilor maiakovskiene, să plămădească muzica adecvată originalului stil al poetului, atât de prețuit de iubitorii poeziei contemporane pentru spiritul popular al creației sale, pentru forța ideologică a versului său, pentru noutatea și măreția monumentală a imaginilor. Tiberiu Olah folosește poemul „150 000 000”, poem ce-și păstrează în esență întreaga actualitate prin măiestria poetică cu care sînt puse față în față cele două sisteme sociale în luptă: unul care și-a trăit traiul, capitalismul, și celălalt în plină ofensivă, biruitor, socialismul.

Orchestrația folosită de Tiberiu Olah pentru redarea ideilor oratoriului cuprinde o bogăție de instrumente, printre care o serie sînt instrumente coloristice (harpă, celestă, vibrafon, orgă, ondiolina — un instrument electronic). Corul este mixt și soliști sînt: un recitator (bariton) și un tenor.

Un efect deosebit îl are, de-a lungul paginilor oratoriului, construit în două mari secțiuni, corul vorbit, menit să redea dinamismul, tensiunea versurilor maiakovskiene.

O permanentă căutare a unui limbaj muzical inedit, adecvat ideii care stă la baza oratoriului, grija cu care sînt alese versurile poetului, o vie paletă sonoră dovedesc strădaniile lui Tiberiu Olah de a crea o muzică la înălțimea mesajului poemului, de a transforma acest oratoriu într-un imn închinat acelor care construiesc o lume nouă, fericită.

I. SAVA

de stat „Valea Jiului” — scrie pe frontispiciul acestui edificiu de cultură, creație a regimului nostru. Și minerii din Lupeni, Lonea, Aninoasa, oșelarii din Hunedoara, țăranii din satele colectivizate ale regiunii îi au adesea în mijlocul lor pe artiști, întâmpinându-i cu bucurie autobuzul de turnee binecunoscut, care înfruntă neobosit gerul sau ploaia, zăpada, arșița.

Biografia multor tineri actori de aici, cu care teatrul se mîndrește, este caracteristică pentru tînăra generație a anilor noștri, care are toate posibilitățile de a-și cultiva talentele; numai voința și munca sînt condițiile care fac dintr-o pasiune certitudine. Gh. Miclea a fost sudor, Drăcea — timplar, Stela Popescu — laborantă. Unii dintre ei s-au născut sau au trăit departe de Valea Jiului, în capitală. Au venit aici pentru că dragostea lor pentru teatru, un bun personal, să dobîndească însemnat rol social, să contribuie la educarea unor oameni ai muncii pe cît de prețuiți astăzi, pe atît de urgisiți în trecut. Și nici unul nu regretă că a ales această cale, cu toate că răspunderea de a se asigura permanent spectacole de teatru bune în mai toate localitățile regiunii nu este ușoară. Ei vorbesc cu dragoste despre scrisorile de mulțumire pe care le primește mercur teatrul de la minerii, oșelarii, țăranii.

— În ce ați jucat în cei cîțiva ani de cînd sînteți în teatru? întrebă reporterul.

— Greu îmi pot aminti totul, spune Miclea după un minut de gîndire. Rolul povestitorului din „Poveste despre dreptate” de Afînoghenov, Mareș din „Secunda 58” de Dorel Dorian, Atanasie din

„Într-un ceas bun” de Rozov, Scapin al lui Molière etc. Vedeți deci că n-am stat degeaba...

— Și eu la fel, adaugă Ștefania Donca.

— Ce rol mi-a plăcut mai mult? Vai, dar iubesc atît de multe din cele pe care le-am interpretat..., mărturisește Stela Popescu-Temelie.

Și drept răspuns m-a dus la repetiția cu actorii amatori despre care vorbeam la început ca să-mi arate pe viu care este ultima ei pasiune și preocupare ținînd și de calitatea de utemistă.

— N-aveți idee ce mult iubesc oamenii teatrul, povestește Miclea, acum candidată de partid. Eu instruiesc o echipă din comuna Maleia. La-nceput erau timizi și nu prea se-nghesuiau să joace. Aveam pe un tînăr care s-a lăsat greu convins. Spunea:

„Eu pe scenă mă sui, dar să nu mă pui să vorbesc... că fug”. Și astăzi, chiar cei care au doar două vorbe de spus pe scenă sînt foarte absorbiți de noua lor indeletnicire.

Despre varietatea preocupărilor utemistilor din teatru ne conving și altele: la indemnul organizației de partid a luat ființă un cerc de studiu al problemelor de măiestrie, care cuprinde în special tineretul. Studioul experimental — tot o inițiativă tînerească — a montat, printre altele, și un frumos spectacol pe versurile lui George Coșbuc.

— Să știți că subiectul reportajului do. e cam arbitrar ales, mi-a spus zîmbînd directorul teatrului, tov. Petrovici.

Și la expresia întrebătoare a reporterului a adăugat:

— De fapt, noi toți sîntem tineri. Misiunea noastră nu ne permite să îmbătrînim.

TINERETUL TEATRULUI DE STAT

VALEA JIULUI

S. VOINESCU

Mă întrebam care imagine e mai caracteristică din activitatea tinerilor actori în mijlocul cărora mă aflam pentru a-mi începe reportajul: „sedința” aceea neobișnuită de la „colțul roșu”, devenit temporar sală de repetiții, în care cuvîntului fiecăruia îi urma rapid replica, cînd interlocutorii însufleșiți din jurul mesei se adresau unul altuia cu numele personajelor din piesa „Băiatul din banca a două” de Al. Popovici, sau forfota de pe acele culoare ale teatrului ascunse privirii spectatorilor din care rețeauă că se fac pregătiri de turneu?

Mai sînt și alte momente care concurează pentru acest început. Așa e acela încărcat de emoții

cînd, îndrumași de doi tineri actori deveniți regizori amatori, un proaspăt lăcătuș, cu părul încă greu stăpînit de perie și firișoare blonde în mustașă, o tînăra profesoară de muzică, elevi la școlile profesionale, de pe o scenă improvizată pentru repetiții într-una din încăperile clubului muncitoresc din Petroșeni, rosteau plini de convingere avîntatele replici ale eroilor din „Marele fluviu își adună apele” de Dan Tărchilă.

Poate că separat asemenea imagini ar prezenta unilateral realitatea, dar la un loc pot constitui un început, tîlmăcesc ceva din viața clocotitoare, multilaterală, bogată în preocupări a colectivului despre care e vorba. „Teatrul

① Gh. Miclea și Stela Popescu-Temelie în spectacolul cu piesa „Vlaicu și feciorii lui” de Lucia Demetrius.

② Ștefania Donca în rolul Anușkăi din piesa „Un om obișnuit” de Leonid Leonov.

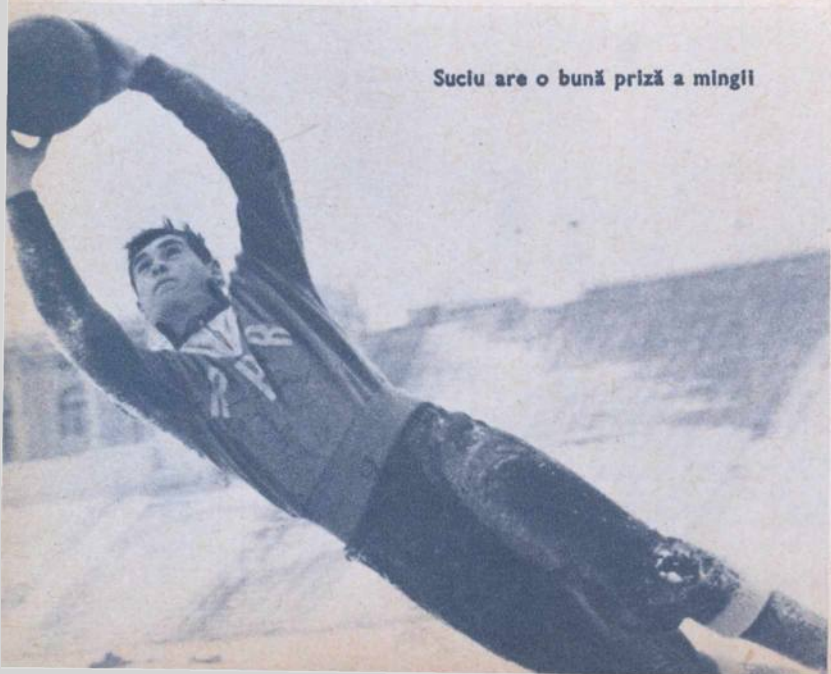
③ Gh. Doroftei și Stela Popescu-Temelie în spectacolul cu piesa „Băieții veseli” de H. Nicolaide.

Antrenamentul a început cu mișcări nu tocmai... fotbalistice

Adamache respinge „în extremis” balonul șutat puternic de... un coechipier

Sucu are o bună priză a mingii

TURNEEUL U.E.F.A. PENTRU JUNIORI

• Componența grupelor • București, Ploiești, Constanța, Brașov și Cluj – gazde ale meciurilor preeliminare • Pregătiri în tabăra juniorilor români

Între 20 și 29 aprilie, în cinci orașe ale țării noastre se vor disputa meciurile celor 20 echipe de fotbal-juniori participante la turneul U.E.F.A. Iată componența grupelor și localitățile unde vor avea loc întâlnirile preliminare:

GRUPA A (la București): Belgia, R.F. Germană, Portugalia, R.P. Română.

GRUPA B (la Ploiești): Anglia, R.P. Bulgaria, Iugoslavia, Olanda.

GRUPA C (la Constanța): Franța, Spania, Turcia, R.P. Ungară.

GRUPA D (la Brașov): Austria, Italia, Malta, R.P. Polonă.

GRUPA E (la Cluj): R.S. Cehoslovacă, R.D. Germană, Grecia, Uniunea Sovietică.

Regulamentul prevede ca în fiecare grupă echipele să susțină câte un meci cu celelalte trei (la datele de 20, 22 și 24 aprilie). Data de 27 aprilie este rezervată semifinalelor. Finala și meciul pentru locurile 3-4 sînt programate pentru ziua de 29 aprilie.

★

... La mijlocul lunii februarie, gazonul și-a pierdut culoarea-i verde sub omătul proaspăt căzut. Oriunde te uiți, la terenul de fotbal sau jur-împrejur la tribunele uriașe, marele stadion al capitalei — „23 August” — nu lasă cituși de puțin impresia că este... în plină activitate. E drept că în aceste zile, spectatorii, iubitorii ai fotbalului, n-au încetat a lua drumul stadioanelor. În schimb, fotbalistii — mai cu seamă juniorii — s-au întâlnit adesea cu mingea rotundă pe terenul de joc. Se antrenează pentru noul sezon competițional.

... I-am întâlnit cu ceva timp înainte în incinta stadionului „23 August”, la un antrenament de verificare, pe componenții lotului reprezentativ de juniori. Apropiatul turneu U.E.F.A. — cel-îl găzduiește țara noastră — îi preocupă îndeaproape pe tinerii fotbalisti. Cu seriozitatea ce-o cere numele de sportiv, juniorii noștri, în totalitatea lor, caută să învețe cît mai mult și cît mai bine din tot ce antrenorii le predau la lecțiile practice sau la cele teoretice. Pentru tinerii jucători, întrecerea a început de mult... Fiecare se întrece cu sine însuși și... cu colegul de-alături ce „candidează” la un loc în „națională”.

Priveam, de pildă, întrecerea dintre cei doi portari ai echipei: Adamache din Galați și Sucu de la „Arieșul”-Turda. Firește că doar unul dintre ei va apăra „șuturile” în cadrul selecționatei. Dar care, e greu de spus. Antrenorul N. Dumitrescu ne spunea că și Adamache, și Sucu sînt la fel de bine pregătiți.

— Poarta se află în mîini bune, nimic de zis. Dar cum se prezintă ceilalți?

— Destul de bine. Aș vrea să-i remarc pe Jamaischi („Foresta”-Fălticeni), care este și mezinul echipei, Pleșa („Farul”-Constanța), Pall („Petroliul”-Ploiești), Sorin Avram. Toți cei 16 jucători care intră în vederile noastre pentru turneul U.E.F.A. au „lucrat” asiduu. Citești pe fața lor dorința fierbinte de a nu dezminți reputația ce și-au căpătat-o în decursul anilor reprezentativele țării noastre participante la turneele U.E.F.A. (16 victorii și 5 meciuri nule din 27 partide jucate). Ba, aș zice că-s hotărîți să „atace” chiar locul întâi...

Locul întâi! O dorință greu de realizat, însă nu imposibil. Dacă revedem componența grupelor, observăm că în grupa A, alături de echipa R.P. Române, se află reprezentativa Portugaliei (cîștigătoare a turneului în 1961). Juniorii belgieni și cei din R.F. Germană sînt și ei destul de redutabili. Faptul presupune chiar de la început un examen sever pentru fotbalistii români. Să sperăm că la trecerea acestui examen un cuvînt de spus îl va avea și „galeria” — publicul bucureștean iubitor al fotbalului.

Pînă la începerea turneului — primul meci al echipei noastre (cu Belgia) va avea loc la 20 aprilie —, un mic... avans: „Haide, R.P.R.!”

Figură din judo

Altă figură din judo

CALEIDOSCOP

Din lotul de ciclism al R.D. Germane, care se pregătește pentru „Cursa păcii” din acest an lipsește cunoscutul alergător Gustav Adolf Schur, dublu campion mondial de fond și „veteran” al „Cursei păcii”. Popularul ciclist german a cerut federației sale ca în 1962 să fie scutit de a participa la competițiile cicliste importante, întrucât vrea să-și termine studiile.

★

Jucătorii de hochei pe iarbă din Anglia vor să participe la Turneul olimpic din 1964 de la Tokio. Nimic senzațional în aceasta. Numai că hocheiștii englezi, o dată cu antrenamentele corespunzătoare sînt nevoiți să contribuie la organizarea unei chete publice prin care să se adune cele 4 000 de lire necesare deplasării lor la Tokio.

★

Inotătoarea italiană Valentina Martinoli, deși are doar 12 ani, este binecunoscută în țara sa. Ea a stabilit un nou record italian în difi-cila probă de 1 500 m: 21'08”.

★

Un record unic în felul său îl deține echipa suedeză de hochei pe gheață „Djurgarden”. Hocheiștii acestei formații au cîștigat consecutiv 50 meciuri de campionat.

★

Pugilistul maghiar Laszlo Papp, de trei ori campion olimpic, a fost desemnat de forul european de box ca șalanger oficial la titlul de campion al Europei la categoria mijlocie.

★

În memoria marelui șahist cuban Capablanca va avea loc la Havana (în martie sau aprilie a.ș.) un mare turneu internațional. Au fost invitați 25 de mari maștri și maștri de șah din întreaga lume: din U.R.S.S., R.S. Cehoslovacă, Iugoslavia, S.U.A., Brazilia, Chile, Argentina etc.

★

Atletul neo-zeelandez Peter Snell a stabilit un nou record mondial în proba de 800 m plat: 1 min. 44,3 sec. Vechiul record (1 min. 45,7 -ec.) aparținea belgianului Roger Moens.

Acest sport, atât de popular în rândurile tineretului, a luat naștere în Japonia în 1885. Creatorul său, Jigaro Mano, a transformat tehnica de jiu-jiu într-un sport bărbătesc, lipsit de brutalitate, bazat pe o tehnică foarte precisă a pozițiilor adversarului și folosind gesturi precise, reflexe calculate. Astfel, un luptător ușor, însă cu multă tehnică, poate să învingă un adversar mult mai greu.

Judo se practică în sală (dojo) pe un covor (tatami) aspru. Jucătorii, desculți, sînt îmbrăcați într-un chimonu de pînză albă foarte solidă, încinși cu o centură tot de pînză, a cărei culoare diferă după valoarea jucătorului. Debutantul poartă, de pildă, o centură albă, pe care o poate înlocui, pe rînd, după examene, cu una galbenă, portocalie, verde, albastră, maro și, în sfîrșit, neagră. Cei cu centură neagră pot fi clasați în mai multe categorii între 1 și 10. Începînd de la categoria 6, ei poartă o centură roșie și albă.

Judoul este un sport caracterizat prin respectul față de adversar. Tradiția însăși a jocului dovedește aceasta. Jucătorii se așază în genunchi, în lungul covorului, în ordinea centurilor care le indică categoria. Cei doi adversari se ridică și se apropie unul de altul, îngenunchează, se salută înainte și după meci (salutul se numește ritsu-rei). Lupta se desfășoară în tăcere, exprimîndu-se astfel respectul luptătorului pentru sală, pentru adversarul său. În luptă jucătorii se străduiesc să nu-și facă rău unul altuia. Este interzis să se aplice lovituri. Jucătorul rînit de o lovitură voluntară este declarat învingător. Îndată ce adversarul atinge covorul cu mina sau cu piciorul, jucătorul advers își desface strînsoarea și el cîștigă un punct, ca și atunci cînd a reușit să-l trîntească la pămînt pe adversarul său ca urmare a unei figuri reușite.

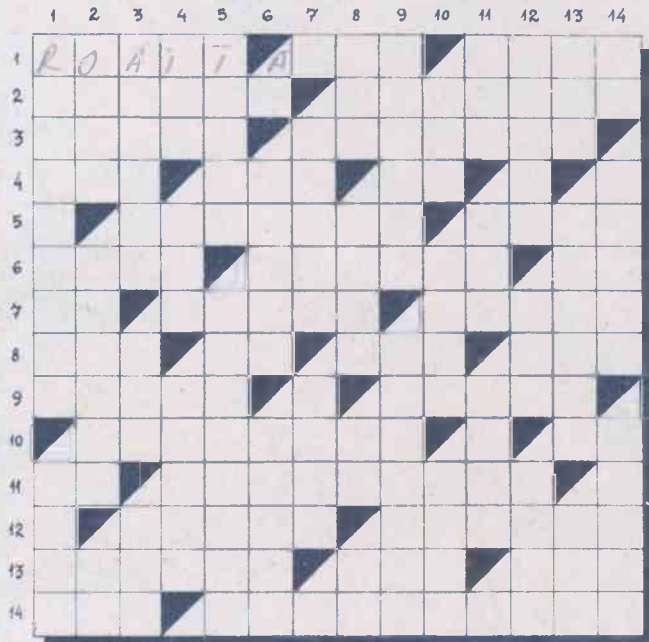
În decembrie 1961 au avut loc la Paris campionatele mondiale de judo. Europa, cîștigătoarea cupei pe continente, a demonstrat că acest joc originar din Asia a devenit acum universal. Noul campion mondial la toate categoriile este olandezul Geesing, cu calități adevărat impresionante — 1,98 m înălțime, 118 kg. El l-a învins în finală pe japonezul Sone (1,87 m — 90 kg). El reușise să elimine înainte de aceasta pe japonezii Kauminaga și Koga, pe iugoslavul Dmîter, pe francezul Bourgoin și pe indonezianul Sudjono. Concurrentul său din finală, Sone, i-a învins pe Metz (R.F.G.), Guidemont (Belgia), Matt (Canada) și pe coreenii Han No San și Tug Pag.

Jucătorii din R.D.G. nu au obținut viza guvernului francez. Politica guvernului gaullist este și în acest domeniu la fel de reacționară ca și în celelalte.

Campionatele mondiale au dovedit necesitatea instituirii de categorii pe greutate. Pînă acum se părea că o tehnică excelentă poate asigura victoria și față de un concurent de o greutate mult superioară. Astăzi lucrurile s-au schimbat: la o tehnică egală, jucătorul mai mare și mai greu beneficiază adesea de un avantaj indiscutabil.

Suplețea, echilibrul ferm pe picioare, ochiul ager și reflexul rapid în aprecierea poziției adversarului, o strînsoare precisă printr-un efort muscular violent, însă scurt, a ști cum să cazi fără a te răni, — acestea sînt primele calități pe care trebuie să le cîștige jucătorul printr-un antrenament regulat și organizat. Studiul diferitelor figuri cuprinde, de asemenea, noțiuni de anatomie și fiziologie. Pe lîngă dezvoltarea forței, a unui ritm egal în respirație, a reflexelor și a supleței, practica acestui sport permite o puternică stăpînire de sine și adesea înfrîngerea tuturor complexelor.

JOCURI DISTRACTIVE

CRİPTOGRAMA

Găsiți cheia și veți afla o strofă dintr-o poezie de Nicolae Tăutu.

PAS	FĂ	ANI,	ZBO	ȚĂ	EL	ȘI	ZĂ	TE
PO	RĂ	PRIN	RUL	VA	NE-N	RE,	TOA	CU
TOA	TE	ȚU	MI	CĂCI	EL	A	RI	ZĂRI,
TRU	AL	MUL	RII	GLAS,	NE-A	DAT	PA	SPRE
PEN	SĂ-	RE	LUI	DU	STRĂ	NOA	NE	TI
ȚE	NAL	TOA	DA	TI	PAR	ȚEA	RE	E

tinerescă

ORIZONTAL: 1) Unul dintre luptătorii uteciști care a dat pildă de neasemuită abnegație și eroism și care, osindit la moarte prin împușcare, a murit strigând: „Moarte fasciștilor!” — Indică direcția — „Umăr la... / Noi mulți la număr, / Pacea s-o apărăm“ (Imnul F.M.T.D.); 2) „Șantierele” muncii pentru tinerii din gospodăriile agricole colective — Bun pe care fiecare tânăr trebuie să și-l însușească la cel mai înalt nivel prin studiu temeinic; 3) Unealtă agricolă — Luptător utecist care a căzut eroic, luptând vitejește pe frontul antifascist; 4) În firidă! — Sport — Patru roman; 5) În mare secret, ca o acțiune a uteciștilor în condițiile ilegalității — „Venii din orice... / Război să n-avem iară, / Nu stați pe gânduri, / Intrați în rânduri, / Venii în pas cu noi”; 6) Cinstit — Îl acordă U.R.S.S. țărilor socialiste pentru continua lor dezvoltare — Măsură pe ogoare; 7) Unire! — Găsit — Cel al unor destoinici oameni ai muncii poartă ordine și medalii; 8) Specie — Editura tineretului — „Comuna de...”, volum de versuri de C. Baltag sau „Vîrstă de...”, roman de

C. Leu — Familie de albine; 9) Lucrează la Lupeni, Petrila, Lonea — Li văd lumina ziarele, cărțile etc.; 10) Obiectiv permanent al întrecerii socialiste — Dumneata; 11) Fier — Verb la a cărui conjugare își aduc contribuția sute de mii de tineri angrenați în lupta pentru îndeplinirea și depășirea planului economic și reducerea prețului de cost; 12) Elan — Pricepuți; 13) Mobilizați de organizația U.T.M., își aduc contribuția la îndeplinirea sarcinilor trasate de partid — Punct cardinal — Animal nordic; 14) Unde sînt ei... puterea crește! — Pe bază de egalitate (fem.).

VERTICAL: 1) Îi desăvîrșim construcția în țara noastră printr-o muncă susținută, plină de avînt — U.T.M. participă activ la acțiunile pentru pace și prietenie întreprinse pe plan internațional de această organizație a tineretului; 2) „Cneazul...” de Borodin — Luptele duse de muncitorii ceferiști, sub conducerea partidului, în februarie 1933 — Zece! 3) Utecistul care în februarie 1933 a căzut la postul său de luptă, străpuns de gloanțele și baionetele jandarmilor — Diminutiv feminin — Măsoară vîrsta; 4)

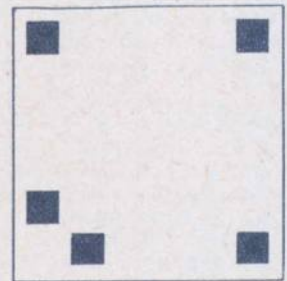
Voce în cor — Acela (pop.) — Tineretele de pe băncile școlilor; 5) Felicitări — O asigură tuturor oamenilor victoria socialismului și comunismului; 6) Ridicat, ca ritmul dezvoltării economiei noastre — Întăritor; 7) O manifestă cu dragoste părintească partidul față de tînăra noastră generație — Lanternă mică! 8) Parte de nicovală! — Rid — În viitor! — Dîșii; 9) Ascultat — Cauzei nobile a partidului îi închină toată forța, talentul, cunoștințele, viața întregă (sing.); 10)... Oșanin, autorul versurilor Imnului F.M.T.D. — A staționa — Acesta; 11) Uzinele textile Arad — Prefix — ...utemist de control; 12) Tineretul zilelor noastre o depune cu avînt pe frontul desăvîrșirii construcției socialiste — Trăim în aceea a socialismului victorios — Comparativ pentru a scoate în relief frumusețea zilei de azi! 13) În stăruință! — Relație — Scop; 14) În Arad! — Obiecte de studiu necesare tuturor tinerilor pentru a căpăta un larg orizont cultural, științific, o înaltă calificare în producție — Unul dintre locurile în care muncesc tineri.

DEZLEGAREA JOCURILOR DIN NUMĂRUL TRECUT PE TEME ECONOMICE

ORIZONTAL: 1) Galați — Bacău; 2) Aluminii — Auz; 3) Timiș — Onești; 4) Înaltă; 5) Rona — Iași — Ce; 6) Titan — Trai; 7) Ce — Aparat — Mb; 8) Olt — Oradea; 9) Insule — Ani; 10) Succese — Alta; 11) Ta — Ni — Mie; 12) Gi — Ai — Sis — Za; 13) Alac — Șantier; 14) Calitate — Ele.

VERTICAL: 1) Gater — Cocs — G.A.C.; 2) Ali — Oțel — Utilă; 3) Lumini — Țică — Al; 4) Aminată — Nc — Aci; 5) Tisa — Apuseni; 6) In — Lină — Uși — Sa; 7) Iotă — Role — Sat; 8) Bunăstare — Mine; 9) I.R.T.A. — Aist; 10) Case — Dale — Ie; 11) Aut — Cement — Zel; 12) Uzine — Baia Mare.

CINCI SCAUNE

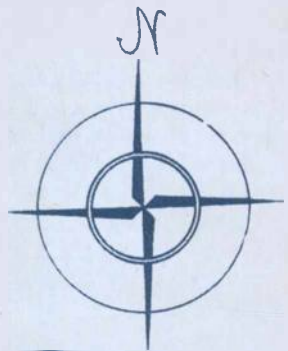

BALOANE

Setea, Darclée, Mindrie
Literale care nu se văd: EIES, MDC

Făgărașul, atât de îndrăgit și cutreierat de iubitorii de drumeție, oferă iarna condiții dintre cele mai bune pentru amatorii de schi. Prin așezarea sa însă, cunoscutul masiv permite și acum, primăvara, practicarea sporturilor de iarnă.

Un loc indicat pentru schi se află la capătul vestic al Făgărașului, în apropiere de Sibiu. Drumul este ușor, deși durează cam 3—4 ore. Poteca ce urcă spre terenul de schi — situat în Valea Moașei — începe la Sebeșu de Sus. Marcaj: triunghi roșu. Cabana Suru, a cărei capacitate este destul de mare (100 de locuri), stă la dispoziția turiștilor, în jurul ei găsin-du-se pante variate accesibile oricărui schior.

COLTUL
TURISTIC

Și primăvara se schiază...

Un traseu bun pentru slalom — accesibil însă schiorilor avansați — se află nu departe, pe Fruntea Moașei. Altitudinea acestor locuri este în jurul a 1 500 m.

Către o altă pîrtie de schi vă conduce și poteca (tot cu marcaj triunghi-roșu) ce merge de-a lungul Văii Sîmbetei. Pînă unde începe poteca de munte, turistul a ajuns parcurgînd o șosea carosabilă ce trece prin comuna Sîmbăta de Sus.

Cabana Sîmbăta este situată la 1 401 m altitudine și are circa 40 de locuri. Întrucît toată această regiune formează o uriașă căldare (ale cărei margini superioare au înălțimea de circa 2 000 m), zăpada se păstrează mult timp, tîrziu, spre vară chiar. Prin aceasta, firește, se prelungește și... bucuria amatorilor de schi.

★

Și în jurul cabanei Piatra Mare, din masivul cu același nume, sezonul de schi continuă. Prin aceste locuri — acum, e drept, nu atât de des solicitate de schiorii consacrați — se organizau nu cu mult în urmă numeroase concursuri. La cabana Piatra Mare (1 640 m altitudine) se poate urca, pornind de la halta Dîmbu Morii (din apropiere de Dîrste-Brașov) pe drumul cu marcaj bandă roșie. În 3 ore și jumătate se ajunge sus.

Teren bun de schi este și mai jos, în jurul cabanei Bunloc, din același masiv. Acces: de la Dîmbu Morii, urmînd marcajul triunghi albastru. Durata drumului: circa o oră și jumătate. În același interval de timp, se poate ajunge la Bunloc pornind din orașul Săcele. Marcaj: bandă albastră.

FABRICA DE CIMENT

"București"

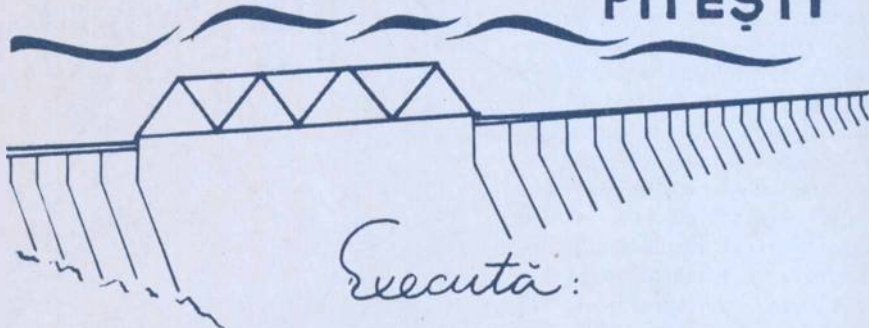
BULEVARDUL MUNCII Nr. 240

TELEFON 21-25-50

PRODUCE ȘI LIVREAZĂ
URMĂTOARELE SORTIMENTE
DE CIMENT:
R.I.M. P.500 P.400 M.400

Intreprinderea

**PODURI METALICE ȘI
PREFABRICATE BETON
PITEȘTI**

Execută:

PODURI METALICE
PODURI PREFABRICATE
DE BETON

PODURI RULANTE
TRAVERSE DE CALE
FERATĂ DIN BETON

Cu prilejul celei de-a 80-a aniversării, în numele tinerilor din lumea întreagă, vă urăm viață lungă și multă sănătate. Salutăm călduros opera dv. artistică și contribuția dv. la lupta pentru pace și progres. Apreciem cu mult respect activitatea neobosită pe care ați desfășurat-o în slujba tineretului din întreaga lume.

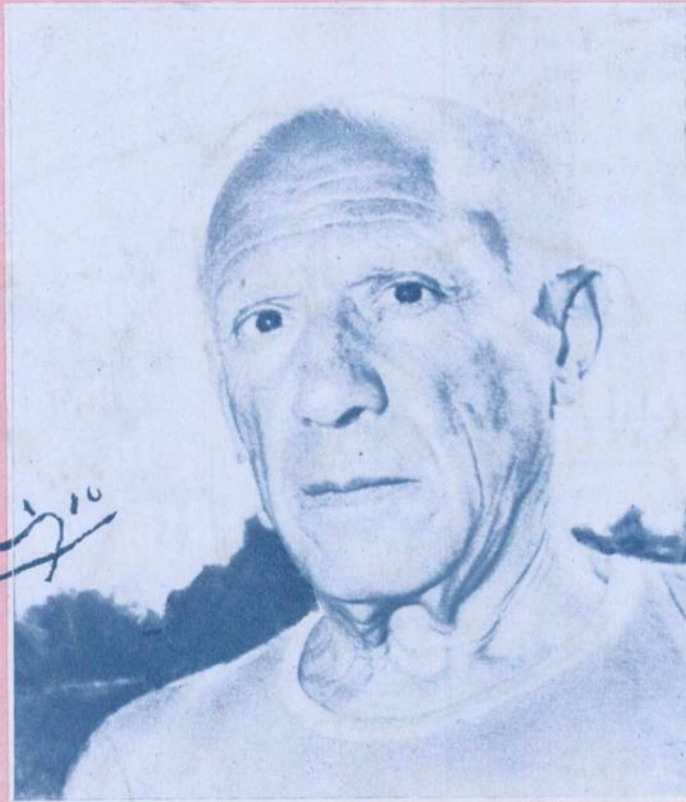
F.M.T.D.

Scrisoare către Picasso

Iubite maestre și prieten,
 Îmi este foarte greu să vă găsesc un dar cu prilejul celei de-a 80-a aniversării... Și totuși, pentru că simt din toată inima dorința de a vă exprima mulțumirea, admirația și mai ales stima, vă adresez aceste rânduri. Ziariștii și criticii de artă au scris adesea despre dv., aducându-vă elogii. Cum gloria vă este pretutindeni recunoscută, ei au vorbit de dv. și de opera ce vă aparține și cu prilejul acestei aniversări. Dar unii dintre ei au uitat câte o dată să pomenească despre o parte importantă din ceea ce pentru dv. constituie o bucurie, din ceea ce nouă ne sporește mulțumirea: atitudinea dv. politică. Astfel, marele săptăminal american „Life“ a consacrat persoanei și operei lui Picasso 10 pagini de ilustrații, precum și coperta revistei. Însă în această revistă nu a apărut reproducerea porumbelului dv. În coloanele revistei au apărut prea puține rânduri tocmai pentru a nu se arăta precis cine sînteți de fapt..

De la „Guernica“, omagiu adus aceluia sat martir din patria dv., Republica Spaniolă, zdrobită de coaliția fascistă pe vremea cînd eu personal eram încă un copil, și pînă la fața înspăimîntată a unei femei, operă dedicată conferinței europene prin care se cerea amnistia pentru compătrioții dv. republicani care putrezesc în temnițe de peste 20 de ani, operă realizată în martie 1960, ce exemplu emoționant de patriotism consecvent constituie întreaga operă ce vă aparține! Îmi amintesc de momentul cînd a apărut pentru prima dată porumbelul, în 1949. Toate popoarele au preluat acest desen ca o emblemă, mobilizîndu-se la lupta pentru a-i opri pe cei care voiau să extindă războiul murdar din Coreea pe întreaga planetă. Astăzi, această emblemă împodobește adesea reverul hainelor celor care, ca și dv., luptă fără încetare pentru pace. Îmi amintesc cu ce plăcere am pavoazat zidurile orașului nostru, în primăvara anului 1958, cu acel buchet strălucitor de

UN ARTIST PROGRESIST

AL TIMPURILOR NOASTRE

flori prin care se anunța un congres al mișcării pentru pace! Și de dimineața aceea cînd părul și urechile vecinei mele de pe bancheta autobuzului erau prinse într-un fular cu emblema celui de-al VI-lea Festival Mondial al Tineretului și Studenților de la Moscova, din 1957, și a porumbelului cu aripile desfășurate. Ca și mulți alții, am în fața ochilor portretul lui Gagarin, grefat pe porumbelul care simbolizează în numele cărei cauze s-a realizat acest mare triumf al omului, al științei. Îmi amintesc, de asemenea, de portretele lui d'Henri Martin, Beloiannis și ale altor mulți victime ale nedreptății. În opera dv. de pictor, de sculptor și de ceramist v-ați exprimat împotriva față de ceea ce poate să devină facilitate: lucrați uneori ani de zile la temele dv., la opere cum ar fi „Copilăria“, „Mama“, „Po-

rumbelul“, „Pacea“, „Războiul“, „Lupta cu taurii“ etc. ...

Astfel se explică cei 65 ani de căutare, de diversitate inepuizabilă a operei dv., astfel se explică veșnica dv. tinerețe.

Vă urez să fiți fericiți în mijlocul familiei, prietenilor. Îmi exprim din nou admirația și afecțiunea pe care le nutresc pentru dv. Sînt sigur că mulți dintre tovarășii mei gîndesc ca și mine și că mii de tineri din lume vor semna, alături de mine, această scrisoare.

Ce vă pot oferi mai bun cu prilejul acestei frumoase sărbători și aniversări decît angajamentul de a face mereu mai mult pentru idealul care ne unește, pentru a asigura cît mai grabnic triumful acestui ideal, pentru a pune capăt nefericirii oamenilor în Spania și pretutindeni în altă parte?

Cu mult respect, prietenul dv.

p. conformitate A. GOUILLOU